

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 29. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Onsdag den 8. maj 2013
Tidspunkt: Kl. 10.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jens Joel (S), Jeppe Kofod (S), Camilla Hersom (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Erling Bonnesen (V), Lykke Friis (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Sophie Løhde (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Riisager (LA) og Lene Espersen (KF).

I sin egenskab af sundhedsordfører deltog desuden Stine Brix (EL).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager, finansminister Bjarne Corydon, handels- og investeringsminister Pia Olsen Dyhr, børne- og undervisningsminister Christine Antorini, minister for fødevarer, landbrug og fiskeri Mette Gjerskov, kulturminister Marianne Jelved og sundhedsminister Astrid Krag.

FO Punkt 1. Rådsmøde nr. 3238 (økonomi og finans) den 14. maj 2013

Økonomi- og indenrigsministeren: Jeg vil forelægge to sager til forhandlingsoplæg: Direktiv om rammer for genopretning og afvikling af kreditinstitutter m.v. og forordning om afvikling af handel med værdipapirer og om værdipapircentraler m.v. De øvrige sager forelægger jeg til orientering.

Der er en række skattesager, som skal drøftes på Økofin. Det handler om bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse. Direktiverne er sådan set gamle kendinge, men der er kommet et nyt momentum i sagen, blandt andet i kraft af den amerikanske indsats og idet at Luxembourg har annonceret, at de vil opgive deres hidtidige bankhemmelighed og acceptere informationsudveksling. Det er virkelig gode nyheder, fordi det betyder, at noget, som har været fastlåst meget længe, faktisk kan begynde at bevæge sig. Der er lagt op til, at mødet i Det Europæiske Råd den 22. maj vil have det som hovedemne, og at det derfor vil stå centralt i konklusionerne, og det drøftes også i regi af G20 og G8. At det drøftes i det globale regi, lægger vi også stor vægt på i regeringen. Der er enighed om i G20, at automatisk informationsudveksling bør være standarden for skattesamarbejde. Jeg synes også, det er gode nyheder, at man har det som principielt udgangspunkt, og det betyder, at G20 og OECD samarbejder om at lave nye internationale standarder for informationsudveksling. Forventningen er, at vi har tre centrale elementer på Økofin: rådskonklusioner om skattesamarbejde, rentebeskatning og momssvig.

UDG. 1. (Evt.) Revision af direktivet om markeder for finansielle instrumenter (MiFID/MiFIR)

– *Generel indstilling*

KOM (2011) 0656, KOM (2011) 0652

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 3)

KOM (2011) 0656 – bilag 2 (henvendelse af 28/2-13 fra Concord Danmark m.fl.)

KOM (2011) 0656 – svar på spørgsmål 1

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 897 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 1/3-13)

FO 2. Direktiv om rammer for genopretning og afvikling af kreditinstitutter mv.

– *Statusdrøftelse*

KOM (2012) 0280

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 24)

EU-note (12) – E 31 (notat af 22/4-13 om status for bankunion)

EU-note (11) – E 37 (notat af 20/6-12 om Kommissionens forslag til direktiv om bankunion)

Udvalgsmødereferater:

På dagsorden for EUU-mødet 1/3-13, men punktet udgik

EUU alm. del (11) – bilag 599 (senest behandlet i EUU 6/7-12, punktet ikke omtalt)

EUU alm. del (11) – bilag 557 (side 1405, behandlet i EUU 22/6-12)

Økonomi- og indenrigsministeren: Forslaget skal fastsætte et fælles EU 27-regelsæt for, hvordan de enkelte lande håndterer banker og andre kreditinstitutter. Det vil sige, at det er det forslag, som betyder noget for, hvad hvert enkelt land skal. Det er ikke det forslag om fælles-afviklingsordninger, som man har talt om længe for så vidt angår bankunion – det er et EU 27-forslag. Det er en interessant skelnen, fordi det her kommer til at påvirke os, Sverige, Polen og alle de andre, men altså hver for sig.

Direktivet har høj prioritet. Vi var meget optaget af under det danske formandskab, at det blev fremsat, så det kunne være en del af diskussionen om stabilisering af de finansielle markeder i Europa og forebyggelsen af nye finansielle kriser. Ideen med forslaget er at udbrede de principper, som vi også kender fra bankpakke III, til resten af EU. Det gælder modellen, hvor man gennemfører en ordnet afvikling af en nødlidende bank, som minimerer risikoen for finansiel ustabilitet. Det gælder også princippet om, at det ikke er de offentlige finanser, men bankernes ejere og usikrede kreditorer, der som udgangspunkt bærer omkostningerne ved afvikling af en bank.

Det er ikke sikkert, at vi kan nå til enighed om sagen på det kommende Økofinmøde, men vi

håber, at vi kan nå et langt skridt videre. Når det ikke er sikkert, er det fordi, det er et forslag, hvor der er mange ting at diskutere.

Hvis vi ser på os selv, er der en række forskelle mellem direktivet og de aktuelle danske regler: For det første omfatter direktivet ikke kun banker, men også realkreditinstitutter, som i Danmark har deres eget regelsæt. Det er imidlertid vurderingen, at de nye EU-regler kan gøres til virkelighed, så de hidtidige danske principper bevares og understøttes, men suppleres af nye værktøjer.

For det andet giver direktivet ikke kun mulighed for afvikling af nødlidende institutter, men også for genopretning. Det er nyt i forhold til de danske regler. Ideen er, at det nødlidende institut således kan leve videre i stedet for at blive afviklet. Princippet er i begge tilfælde det samme, nemlig at eventuelle omkostninger, som er forbundet med det, bæres af instituttets ejere og de investorer, der har indskudt ansvarlig kapital, eller som i øvrigt er usikrede kreditorer i instituttet.

For det tredje er der lagt op til, at det er myndighederne, der træffer beslutning om afvikling eller genopretning af et nødlidende institut, mens det i Danmark er et frivilligt alternativ til en almindelig konkurs. Det kan udgøre en form for ekspropriation, som i givet fald vil skulle kompenseres. Grundprincippet i direktivet er dog under alle omstændigheder, at ingen skal stilles værre, end hvis instituttet som alternativ var gået konkurs. Sker dette alligevel, er der mulighed for kompensation.

Vores interesse undervejs i forslaget har været, at sørge for, at der er velfungerende værktøjer, der gør det muligt at lade ejere og usikrede kreditorer bære omkostningerne. I jargonen er det det, man kalder *bail-in*, det vil sige det modsatte af *bail-out*, hvor skatteyderne betaler. Det er for det første vigtigt, at *bail-in* ikke omfatter sikrede fordringer, f.eks. særligt dækkede obligationer, som udstedes af institutterne med specifik sikkerhed i konkrete aktiver. Det gælder f.eks. realkreditinstitutternes obligationer. Direktivet lægger da også op til at undtage sådanne obligationer fra *bail-in*, og det støtter vi fra dansk side.

For det andet er det vigtigt, at muligheden for *bail-in* derudover omfatter mest muligt af institutternes passiver. Hvis et institut i praksis skal kunne afvikles eller genoprettes uden omkostninger for de offentlige finanser, altså for skatteyderne som helhed, nytter det ikke noget at friholde en lang række passiver fra *bail-in*, da der så alligevel ikke vil være noget at tage af i processen. Det er især her, vi forventer holdningsforskelle mellem landene på det kommende Økofin. De fleste er enige i princippet om *bail-in*, men de enkelte lande vil gerne i den konkrete situation kunne gøre undtagelser. Det er klart, at jo flere undtagelser, man indfører, jo mindre brugbar bliver *bail-in*-faconen.

Der er især fokus på indskydere. Alle EU-lande har en indskydergaranti, der dækker indskud op til 100.000 euro, dvs. 750.000 danske kr. Afviklingsdirektivet slår fast, at indskud op til denne grænse ikke skal kunne bidrage til en afvikling eller genopretning af en bank. Men der er lande, der mener, at heller ikke indskud over 100.000 euro skal indgå i *bail-in*.

I Danmark kan de indskud fuldt ud omfattes af bail-in som en integreret del af bankpakke III, hvilket vi derfor fastholder i forhandlingerne. Det, vi kender herhjemmefra, vil vi altså gerne kunne genkende i direktivet.

Et andet spørgsmål er, om selve indskydergarantiordningen skal gives en særstilling i en afviklingssituation. I Danmark er det med bankpakkerne sådan, at selv om den enkelte indskyder er sikret indskud op til 100.000 euro, så bidrager indskydergarantiordningen forholdsmæssigt til omkostningerne ved håndtering af et nødlidende institut. Indskydergarantifonden – som er finansieret af bankerne selv – overtager de små indskyderes krav mod banken, og fonden påføres derfor det samme procentvise tab, som øvrige simple kreditorer. Indskydergarantiordningen kan således risikere at miste penge som led i en afvikling.

Det aktuelle kompromisforslag lægger i stedet op til, at indskydergarantien skal foranstilles de øvrige simple kreditorer i en afvikling, således at de andre kreditorer vil bære en større del af omkostningerne. Det kan i sidste ende afskrække alle øvrige simple kreditorer fra at låne penge til banken, men vil ikke give indskyderne større sikkerhed, idet de under alle omstændigheder vil være dækket op til 100.000 euro.

En obligatorisk foranstilling af indskydergarantifonden kan desuden gøre det vanskeligere at anvende Bankpakke III og IV, herunder f.eks. medgiftsordningen, og jeg ser det som et centralt spørgsmål på det kommende Økofin at få afklaret denne problemstilling og at få set på løsninger.

Et andet udestående spørgsmål er kravet om etablering af en national afviklingsfond finansieret af branchen, herunder især spørgsmålet om, hvor mange midler, der skal lægges i sådan en fond, og i hvilket omfang landene kan samtænke sådanne fonde med de eksisterende indskydergarantier. Svarene på disse spørgsmål må afhænge af, hvordan bail-in-instrumentet kommer til at se ud, da dette alt andet lige har betydning for, hvilke finansieringsbehov der opstår i forbindelse med en afvikling.

Ud over det nævnte indeholder direktivet en række andre elementer, som vi fra dansk side synes er fornuftige, og som vi støtter. Der er oversendt et tommetykt notat om disse, hvori der står allehånde spændende detaljer. Hvis jeg skal give en lille teaser for, hvad man kan læse i notatet, gælder det bl.a. større fokus på forebyggelse og tidlig indgriben, herunder udarbejdelse af genopretnings- og afviklingsplaner for de enkelte institutter, hvilket jo er helt fornuftigt. Der er også et regelsæt for samarbejdet mellem tilsyns- og afviklingsmyndigheder i forskellige lande vedrørende konkrete grænseoverskridende institutter – heller ikke et lille spørgsmål.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at forslaget som sagt ikke har noget at gøre hverken med det fælles banktilsyn eller den fælles afviklingsmekanisme. Reglerne i forslaget vil dog i sagens natur under alle omstændigheder være med til at sætte rammerne for et fælles tilsyns funktion og for den fælles afviklingsmekanismes funktion, når vi kommer dertil på et tidspunkt. Det kan være, jeg foregriber begivenhedernes gang, men jeg har meget svært ved at forestille mig, at vi først laver et sæt regler, som gælder EU 27 på nationalt plan, og så laver noget helt anderledes, som skal være fælles.

Det er rimelig enkelt at gå til, hvis man forestiller sig, at det, vi laver her, også vil være model for det, der bliver lavet, for dem, der ønsker sig en fælles afviklingsmekanisme.

Pia Adelsteen takkede for den pædagogiske fremlæggelse, og spurgte, om forslaget om afvikling og genopretning af pengeinstitutter vil påvirke det danske realkreditsystem, og i så fald på hvilken måde. Hun ville også gerne vide, hvor mange kreditinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, der findes, fordi Kommissionen begrundede forslaget med, at disse grænseoverskridende pengeinstitutter kan skade andre pengeinstitutter, hvis de kommer i problemer. For at få afklaret, hvor stort problemet egentlig er, spurgte Pia Adelsteen, om det nogensinde var sket.

På trods af ministerens forsikring om, at forslaget intet havde med bankunionen at gøre, forstod hun ikke helt ministerens skelnen mellem det aktuelle forslag om afviklingsmekanismen og bankunionen. For hende lød det som en forhåndsdiskontering af noget, der, fordi det drejer sig om kreditinstitutter, reelt også har med bankunionen at gøre.

Lykke Friis gav ministeren ret i, at det var uhyre kompliceret stof, som man kunne brede ud til en større diskussion om ØMU'ens fremtid, ex ante-koordinationer og strukturerede nye kontrakter. Det ville hun dog undlade, og i stedet erklærede hun med henvisning til Cypern sin fulde opbakning til at indføre regler på området; det er ikke kønt at improvisere, når man laver bankredninger. Som ministeren havde sagt, var der ikke tale om en fælles afviklingsfond, men om nationale regler. Generelt fandt Lykke Friis det mere relevant at diskutere, hvordan man forebygger bankkrak, end hvem der skal betale regningen efterfølgende.

Helt specifikt var der tre afgørende ting for Venstre i en volatil situation som denne. For det første skal den fremmede fugl, realkreditsystemet, kunne flyve på den europæiskes bankregulerings himmel – helt konkret skal realkreditobligationerne derfor ikke være *bail inable*, som det hedder i jargonen. For det andet skal EU-reglerne minde om de danske, hvor det er bankerne, og ikke skatteborgerne, der hæfter, ellers får man aldrig brudt det såkaldte *doom loop* mellem staten og bankerne. For det tredje skal långivningen mellem de nationale afviklingsfonde være en mulighed, som der heldigvis står i mandatet, og ikke et krav, for så ryger de enkelte landes incitament til at opbygge en tilstrækkelig afviklingsfond.

Lene Espersen nævnte, at når reglerne gælder samtlige medlemslande, er det på en måde en forløber for diskussionen om en bankunion, da man må formode, at den vil blive bygget oven på direktivet. Derfor har Danmark en interesse i, at rammerne for genopretning og afvikling af kreditinstitutter bliver gode og solide. Det Konservative Folkeparti fandt forslaget rettidigt og rigtigt, fordi det kan skabe incitament til sund bankdrift, fordi det kan mindske risikoen, for at skatteyderne får regningen, og fordi det kan skabe bedre, mere lige konkurrencevilkår i EU. De Konservatives ønsker flugter på mange måder med Venstres: Det danske realkreditsystem skal for det første undtages fra bail-in-proceduren for at bevare investorernes tillid til de obligationstyper og til realkreditsystemet generelt. For det andet skal der arbejdes for at korte fordringer ikke undtages fra bail-in, fordi det

kan skabe incitament til kortfristet finansiering, og det er rigtig usundt. For det tredje skal långivningen mellem de nationale afviklingsfonde være en mulighed og ikke et krav, da hun fandt det helt afgørende at lægge et pres for at nationalstaterne selv kan håndtere problemerne. For det fjerde skal bankpakke III i videst muligt omfang hjemles indenfor direktivet, herunder også de hensyn, bankpakken tager til indskydere.

Merete Riisager ville gerne høre mere om forventningerne til snitfladen mellem forslaget og bankunionen, om direktivet ville have haft betydning for indgrebet på Cypern, hvilken modstand, der har været mod direktivet fra forskellige lande, og om direktivets forebyggelsesinitiativer vil påvirke væksten. Liberal Alliance mener, understregede hun, at principperne for afvikling af banker bør være et nationalt anliggende.

Nikolaj Villumsen mente, at forslaget var utilstrækkeligt, og at det derfor skulle være et minimums- og ikke et maksimumsdirektiv. Han spurgte om, hvorfor regeringen først vil have bail-in-delen til at gælde fra 2015. I det nuværende forslag skal den gælde fra 2018, men er den ikke relevant allerede nu? Derudover spurgte Nikolaj Villumsen, om Danmark kan blive tvunget til at fjerne sin nuværende bail-in-mulighed.

Han bad ministeren bekræfte, at Europaudvalget vil blive spurgt igen, hvis det dybt problematiske krav om gensidige lån kommer tilbage. Det var en betingelse for Enhedslistens støtte til mandatet, at krav om långivning ikke indgår i forslaget.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Pia Adelsteen, at regeringen vil fastholde partnerskabet mellem Folketinget og skiftende regeringer om realkreditsystemet, som muligvis er en fremmed fugl i EU, men som i Danmark er fuldstændig integreret i boligfinansieringen og et velafprøvet system. Derfor mener regeringen bestemt, at forslaget kan rumme realkredit, som vi kender den i dag.

Af grænseoverskridende banker i Danmark kunne ministeren nævne Danske Bank og Nordea. Nogle EU-lande er kun værtslande for andre landes banker og har derfor et helt andet fokus på at tilvejebringe finansiell stabilitet, sådan at filialer og datterselskaber ikke påvirkes negativt af eventuelle kriser i bankens hjemland. Ustabilitet i et land spreder sig hurtigt, og selv om man har et nationalbankssystem, er det i naboens interesse, at systemet er stabilt.

Økonomi- og indenrigsministeren mente ikke, at forslaget kunne ses som en forløber for bankunionen. Det blev formuleret og diskuteret internt, før bankunionen kom på tale, og fremlagt i slutningen af det danske formandskab. Men hvis nogle principper er gode nationalt, er de det sandsynligvis også i en fælles afviklings- og genopretningsmekanisme, og i den forstand er nogle af de nuværende diskussioner forløbere for senere diskussioner. Men den kommende diskussion om bankunionen har mange andre komplekse aspekter.

Ministeren svarede Lykke Friis, at det er svært at sige, hvad reglerne ville have betydet for Cypern: Havde de eksisteret, havde Cyperns situation, herunder bankernes forretningsplan, været anderledes. Hun var dog enig i grundsynspunktet: Improvisation ved

bankafvikling er ikke et kønt syn. Der er taget en uformel konklusion om, at der ikke skal eksperimenteres mere med indskydergarantien på de 100.000 euro, og ministeren fandt det godt, at man tager ved lære af erfaringen.

På Lene Espersens spørgsmål om långivning, svarede ministeren, at regeringen lægger vægt på, at det ikke skal være et krav, at afviklingsfonde kan låne til andre, fordi det ville forbinde de forskellige landes afviklings- og genopretningsfonde på uhensigtsmæssig måde. Hun var altså helt enig med Lene Espersen i at korte fordringer ikke bør undtages fra bail-in, da det kan give en vridning i retning af, at noget er mere fordelagtigt end andet og fjerne ansvaret fra pengeinstitutternes ledelser og bestyrelser.

Ministeren oplyste, at bankpakke III kan være inden for forslagets rammer, hvis forhandlingerne fortsætter i samme retning som hidtil.

Hun svarede på Merete Riisagers spørgsmål om de forskellige landes positioner i diskussionen, at nogen stadig synes, at staten skal kunne spille en rolle. Det er der bare mange europæiske lande, der ikke har særlig gode erfaringer med, da der er blevet brugt særdeles store summer på det. Den store diskussion er, hvad der skal omfattes; hvem skal betale af kreditorerne; og i hvilken rækkefølge skal de gøre det? Diskussionen afspejler nationale forskelle, men der er plads til de danske interesser. På hendes spørgsmål om, hvorvidt forebyggelse vil begrænse væksten, svarede ministeren, at bevidstheden om, at man selv hæfter, er fremmende for gode, fornuftige beslutninger, og det kan have positive konsekvenser for væksten, der som bekendt har gavn af stabilitet.

Ministeren svarede Nikolaj Villumsen, at det er en holdningsmæssig vurdering, hvorvidt afviklings- og genopbygningsforslaget er tilstrækkeligt. Hun mente selv, det var tilfredsstillende, at forslaget i meget vid udstrækning ligner den danske måde at gøre det på, hvor ejere og kreditorer selv betaler. Regeringen arbejder for, at det skal træde i kraft i 2015, fordi det ikke kan lade sig gøre at få alt på plads før. Derudover understregede hun, at Danmark ikke skal fjerne muligheden for bail-in – det bygger netop på bail-in-modellen. Hun meddelte, at kompromisforslaget ser ud til at holde, og at der derfor ikke er noget, der tyder på, at som bliver indført lånepligt.

Pia Adelsteen opfordrede ministeren til at blive ved med at arbejde for realkreditsystemet, og luftede på baggrund af forløbet om tobaksvaredirektivet en bekymring for, om man kan stole på, at den juridiske vurdering af, at realkreditsystemet er i overensstemmelse med forslaget, ikke ændrer sig.

Dansk Folkeparti kunne ikke støtte mandatet til genopretning og afvikling af kreditinstitutter, da partiet ser det som en forhåndsdiskontering af bankunionen. Forslaget minder gevaldigt om bankpakke III, og hun forstod derfor ikke, hvorfor medlemslandene ikke bare styrer det nationalt.

Nikolaj Villumsen var med på, at kravet om gensidige lån var taget ud af kompromisforslaget, men han ville gerne have ministeren til at tilkendegive, at hvis det kommer ind i

forslaget igen, vil Europaudvalget blive spurgt på ny. Ellers ville Enhedslisten ikke kunne støtte mandatet.

Økonomi- og indenrigsministeren takkede for opmuntringen til at arbejde videre for realkreditens bevarelse. Hun mente, samarbejdet mellem skiftende regeringer og oppositioner var vigtigt. For hende var en central pointe, at sektoren selv må betale.

Hun svarede Nikolaj Villumsen, at hun gerne ville vende tilbage til Europaudvalget, hvis der er tegn på, at kravet om långivning er på vej tilbage, men at der var brug for en vis fleksibilitet, hvis der pludselig sker noget imellem to Europaudvalgsmøder.

Nikolaj Villumsen meddelte, at såfremt udvalget var med på at være fleksibelt, det vil sige at holde ekstra møder eller lave skriftlige tilkendegivelser, hvis mandatet ændrer sig, kunne Enhedslisten støtte mandatet.

Merete Riisager sagde, at Liberal Alliance ikke kunne give mandat, da partiet mener, at principperne for afvikling af banker bør være et nationalt anliggende. Forløbet med Cypern var et eksempel på, at fornuften ikke kommer fra EU.

Økonomi- og indenrigsministeren afviste at mene, at EU er al fornufts kilde. Til gengæld mente hun, at fornuften kommer af bevidstheden om, at man selv skal betale regningen.

Formanden konkluderede, at der er opbakning til regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Liberal Alliance ytrede sig mod det.

3. Rentebeskatningsdirektivet og forhandlingsmandat til Kommissionen til revision af rentebeskatningsaftaler med tredjelande

– Hhv. politisk aftale og (evt.) vedtagelse

KOM (2008) 0727

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 39)

Udvalgsmødereferater:

På dagsordenen for EUU-mødet 10/2-12, men punktet udgik

Rådsmøde 3105 – bilag 3 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 12/7-11)

EUU alm. del (10) – bilag 503 (side 1234, behandlet i EUU 13/5-11)

Økonomi- og indenrigsministeren: Rentebeskatningsdirektivet og rentebeskatningsaftalerne med Schweiz og andre europæiske tredjelande er gamle kendinge. Vi har haft dem her før. Det var også en central diskussion under det danske formandskab, men den var meget fastlåst, og det er glædeligt, at der er sket noget på området.

Formålet med revisionen er at gøre EU's direktiv og aftaler med tredjelandene mere effektive og at få lukket forskellige huller. I princippet har der været enighed om de ændringer i lang tid. Sagen har alligevel været blokeret af Luxembourg og Østrig, fordi de har insisteret på at fastholde deres overgangsordning i direktivet.

Overgangsordningen indebærer, at de to lande ikke deltager i automatisk udveksling af renteoplysninger som alle andre EU-lande. Direktivet siger, at overgangsordningen skal ophøre, det øjeblik tredjelande accepterer at udveksle renteoplysninger på anmodning. Det vil sige, at hvis man laver en aftale med Schweiz om at udveksle på anmodning, skal Luxembourg og Østrig komme ind i den almindelige rummel ligesom os andre og udveksle renteoplysninger automatisk.

I de senere år har Schweiz og de andre tredjelande bevæget sig i retning af informationsudveksling efter anmodning, som også omfatter renteoplysninger. Derfor er der udsigt til, at landene vil acceptere en aftale med EU om informationsudveksling efter anmodning, og det vil så medføre bortfald af overgangsordningen. Det, der har været fastlåst, var, at vi ikke kunne komme i gang med forhandlingerne, fordi risikoen var, at i det øjeblik vi kom i gang, ville de lykkes – og så ville overgangsordningen bortfalde.

Som sagt: Den seneste internationale udvikling har medført, at Luxembourg har ændret holdning. De accepterer i hvert fald et stykke af vejen at opgive deres bankhemmelighed og direktivets overgangsordning og overgå til automatisk informationsudveksling fra 2015. Det øger i sagens natur presset på Østrig for at gøre det samme.

Der burde altså være udsigt til fremskridt vedrørende revision af rentebeskatningsdirektivet og rentebeskatningsaftalerne med tredjelandene, og dermed også udsigt til automatisk informationsudveksling i hele EU, hvis Østrig følger Luxembourgs eksempel.

På mødet den 14. maj 2013 skal Økofin drøfte mulighederne for at få vedtaget rentebeskatningsdirektivet og mandatet til Kommissionen vedrørende forhandlinger med Schweiz og andre europæiske tredjelande om revision af EU's rentebeskatningsaftaler med disse lande. Hvis alle EU-lande accepterer automatisk informationsudveksling, skal rentebeskatningsdirektivet yderligere justeres i form af ophævelse af reglerne om overgangsordningen for Luxembourg og Østrig, og så kommer vi i sagens natur tilbage til spørgsmålet.

4. (Evt.) Bekæmpelse af momssvig

– *Politisk aftale*

KOM (2012) 0428 og KOM (2009) 0511

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 45)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 903, senest behandlet EEU
1/3-13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Bekæmpelse af momssvig er taget af Økofin-
dagsordenen og forventes derfor behandlet senere, muligvis på Økofin i juni.

5. (Evt.) Fiscalis 2020

– *Opdateret generel indstilling*

KOM (2012) 0465

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 53)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt, som ventes
løst på teknisk niveau.

6. (Evt.) Bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse

– Udkast til rådskonklusioner

KOM (2012) 0722

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 56)

KOM (2012) 0722 – bilag 1 (henvendelse af 17/1-13 fra Concord Danmark vedr. skattesvig og skatteunddragelse)

EU-note (12) – E 32 (notat af 30/4-13 om status på jagten på skatteindtægter)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 195 (side 646, senest behandlet i EUU 18/1-13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Rådskonklusionerne ventes at angive hovedprioriteterne for det videre arbejde med at bekæmpe skattesvig og -unddragelse. Vores forventning er, at de vil udtrykke støtte både til det, vi gør i EU og til det globale perspektiv, nemlig at fremme automatisk informationsudveksling. Som bekendt har de fem største EU-lande taget initiativ til et bredt internationalt samarbejde om informationsudveksling, som vi forhåbentlig kan udvikle i fællesskab i en EU-ramme og drøfte med globale partnere. Det går altså fra at være et initiativ blandt fem til at være integreret i vores EU-tænkning og dermed også en del af EU's globale påvirkning. Baggrunden er USA's arbejde med at indgå aftaler om informationsudveksling med en lang række lande, herunder også lande der er kendt som skattely. Det er det, man henviser til som FATCA-aftalerne.

Konklusionerne ventes også at udtrykke støtte til Kommissionens handlingsplan mod skattesvig og -unddragelse, som er et centralt omdrejningspunkt for det videre arbejde. Handlingsplanen indeholder også to henstillinger. Den ene henstilling angår såkaldt aggressiv skatteplanlægning, hvor virksomheder bruger lovlige – men måske lige lovlig kreative – metoder til at minimere deres skattebetaling. Den anden henstilling angår foranstaltninger, der tilskynder tredjelande til at anvende minimumsstandarder for god forvaltningspraksis på skatteområdet.

Konklusionerne ventes også at pege på rentebeskatning og momssvig, men det forventes som nævnt drøftet som selvstændige sager.

Lisbeth Bech Poulsen spurgte til handlingsplanens opfordring til at lave nationale sortlister over lande, der kan karakteriseres som skattely. Selv om der er nogle fælles OECD-kriterier, baserer de nationale sortlister sig på mange forskellige definitioner af skattely. Er det gavnligt, og hvordan kommer det til at fungere i praksis? Hun spurgte derudover, om der er EU-lande, som kan betragtes som skattely.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at regeringen mener, at sortlister må være europæiske, hvis de for alvor skal have en effekt. Hun glædede sig over, at Luxembourg har flyttet sig, og at Østrig sandsynligvis også gør.

Ministeren mente ikke, det var mere hensigtsmæssigt at ordne skatteforhold internt i EU end at hænge hinandens skattesystemer ud som skattely. Kernen i handlingsplanens to henstillinger er, at man skal have en ordentlig forhandlingspraksis og sørge for, at skatteplanlægningen ikke bliver for kreativ. At arbejdet i løbet af de sidste par måneder er blevet ekstremt konkret og fokuseret på, hvordan man kan hjælpe hinanden med at bekæmpe skatteunddragelse, var ministeren glad for.

7. Europæisk semester: Proceduren for makroøkonomiske ubalancer, Kommissionens dybdegående analyser

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2013) 0199

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (sammenotat side 61)

EU-note (12) – E 27 (notat af 11/4-13 om balanceproblemer i dansk økonomi)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 239 (side 750, senest behandlet i EEU (7/2-13))

EUU alm. del (12) – bilag 133 (side 426, behandlet i EEU 30/11-12)

EUU alm. del (11) – bilag 442 (side 898, behandlet i EEU 12/3-12) (scoreboard-rapport 2012)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen har den 10. april 2013 offentliggjort dybdegående analyser af makroøkonomiske ubalancer i 13 lande, heriblandt Danmark. Kommissionen vurderer igen i år, at Danmark ikke er påvirket af alvorlige ubalancer, men har udfordringer med en svækket konkurrenceevne og høj gæld i de private husholdninger.

Økofin ventes at vedtage konklusioner om analyserne, og de vil formentlig udtrykke støtte til analyserne og notere sig Kommissionens vurdering af, at Spanien og Slovenien er påvirket af alvorlige – såkaldt uforholdsmæssigt store – ubalancer.

Sidst i maj i år skal Kommissionen komme med forslag til opfølgning på de dybdegående analyser. Muligvis vil man stille forslag om egentlige henstillinger til Spanien og Slovenien om at korrigere ubalancerne. Først og fremmest vil Kommissionen vurdere landenes stabilitetsprogrammer og nationale reformprogrammer og tage det som afsæt. Hvis programmerne vurderes at adressere ubalancerne i tilstrækkelig grad, vil man sandsynligvis undlade at stille forslag om egentlige henstillinger.

Regeringen støtter udkastet til rådskonklusioner. Vi har noteret, at Kommissionens anbefalinger til Danmark er i tråd med regeringens igangværende arbejde med at styrke dansk konkurrenceevne og stabiliteten på boligmarkedet i Danmark.

Pia Adelsteen var generet af, at bemærkningerne problematiserer den høje gæld i de private husholdninger, når den modsvares af værdier. Det fik hende til at tvivle på, at man forstår det danske realkreditsystem i Bruxelles, og det anså hun for et problem i lyset af, at realkreditsystemet hører under kapitalkravsdirektivet.

Økonomiministeren oplever, at danske ministre, europaparlamentarikere og embedsmænd gør et stort og vigtigt stykke folkeoplysende arbejde for at få skiftende kommissærer og europaparlamentarikere til at forstå realkreditsystemet.

Dette velfungerende partnerskab om realkreditte gør det muligt at fastholde realkreditte placering. Hun understregede, at der fortsat vil være plads til realkreditte og de sikrede obligationer.

8. Styrkelse af den økonomiske og monetære union (ØMU'en)

– *Præsentation fra Kommissionen*

KOM (2013) 0165 og KOM (2013) 0166

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 67)

Det Europæiske Råd 13-14/12-12 – bilag 5 (ØMU-rapport til DER 13-14/12-12)

Det Europæiske Råd 13-14/12-12 – bilag 8 (konklusioner fra mødet i Det Europæiske Råd 13-14/12-12)

EU-note (12) – E 26 (notat af 10/4-13 om tættere samarbejde om økonomiske reformer i EU)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 906, senest behandlet i EUU 1/3-13)

EUU alm. del (12) – bilag 166 (side 620, afrapportering fra møde i DER 13-14/12-12)

Økonomi- og indenrigsministeren: Der er igen lagt op til en drøftelse af ØMU'en. Det drejer sig om fire konkrete ideer. For det første om forhåndskoordineret af reformer; for det andet om reformkontrakter; for det tredje en solidaritetsmekanisme; og for det fjerde den sociale dimension af ØMU'en. Der er lagt op til en kort status på det kommende DER-møde d. 22. Maj 2013, men ellers er sigtepunktet DER-mødet i juni.

Kommissionen har i marts fremlagt to meddelelser om sagen, som mest har karakter af konsultationsdokumenter. Der skitseres ikke præcise forslag, ud over de ideer som Kommissionen allerede i efteråret præsenterede i sit blueprint, altså en slags køreplan for den økonomiske og monetære union, som er blevet behandlet flere gange, også i DER.

Aktuelt er det uklart, hvad der egentlig vil være støtte til på DER i juni. Der er fortsat holdningsforskelle, særligt vedrørende reformkontrakter og solidaritetsmekanismer. Jeg tror ikke kun, det er holdningsforskelle, det er også en teknisk undren: Hvordan skal instrumenterne designes, og hvad skal de indeholde? Det er i virkeligheden en ret kompleks diskussion, som både handler om holdningen til en given ting, og om, hvordan den skal virke. De to ting kan ikke rigtig adskilles fra hinanden. Når det kommer til en solidaritetsmekanisme: Hvordan skal den finansieres, hvem skal finansiere den og hvad skal den finansiere? Indtrykket er, at efter spørgslen efter nye omfattende tiltag er aftagende og har været det siden DER i december. Der synes at være kommet meget større fokus på, at vi først bør se nærmere på, hvor der reelt er et behov for yderligere at styrke det økonomiske samarbejde, før vi kaster os ud i at gøre det – helt på linje med den danske holdning.

Vi deltager selvfølgelig konstruktivt i drøftelserne, og lægger vægt på, at hvis man finder på noget nyt, skal det suppleres og ses i sammenhæng med de ting, vi gør i forvejen. Det er allerede en opgave i sig selv at holde overblikket over det europæiske semester, vækstprognoser, makroøkonomiske ubalanceprocedurer osv.

Derfor må vi sige, at hvis der skal noget nyt ind i billedet, skal man vide, hvilken rolle, det skal spille, og hvordan spiller det sammen med de ting, vi i øvrigt gør.

Det er vi meget optagede af, fordi vi som bekendt lægger vægt på, at det europæiske semester, og den reformerede måde at forholde sig til den europæiske økonomi på, er hovedfokus. Det er muligvis en forenklet tilgang, men den er til gengæld også meget basal: Hvis man har vedtaget noget, må man gøre det til virkelighed, i stedet for at blive ved med at få nye ideer og fylde dem ovenpå, med mindre man er helt sikker på, at de faktisk gør en forskel. Dermed også sagt, at det i dag er umuligt – i hvert fald for mig – at vurdere, hvad der vil være relevant for Danmark i den her sammenhæng, fordi jeg ikke ved præcis, hvad det er, vi kommer til at tale om. Men det vender vi i sagens natur tilbage til, når vi kommer lidt tættere på og ved lidt mere.

Merete Riisager sagde, at selv om ministeren havde sagt, at efterspørgslen på nye værktøjer er aftagende, siger Kommissionens formand José Manuel Barroso, at vi i løbet af ganske få år får en føderation af både eurolande og ikkeeurolande. Hvordan det hænger sammen? Der er en almindelig erkendelse af, at det kræver mere central koordinering og nogle udligningsmekanismer mellem landene, hvis euroen skal fungere, og Merete Riisager mente, man er nødt til at diskutere, om det er det, man vil. Helt konkret ville hun gerne kende den danske holdning til solidaritetsmekanismen og den såkaldte sociale dimension i ØMU'en. For hende lød det som udligning af velstand mellem landene.

Nikolaj Villumsen kaldte det for en meget vidtgående styrkelse af ØMU'en at indføre forhåndskoordinering af større reformer, da han ikke mener, at den slags skal styres fra Bruxelles. Om kontraktuelle aftaler mente han, at det skal være befolkningen, der vælger den økonomiske politik fra valg til valg, frem for at regeringen laver en langsigtet kontrakt om en særlig økonomisk politik med Kommissionen. Han spurgte, om regeringen havde tænkt sig at spørge befolkningen, som jo har sagt nej til at være med i ØMU'ens anden fase, om man skal sige ja til forslaget.

Økonomi- og indenrigsministeren havde ikke set Barrosos udtalelser, men bemærkede at hans ønske om en føderation ikke bare lige kan opfyldes af tandfeen. En sådan suverænitetsafgivelse vil kræve en helt anden politisk indsats, og hun mente, at man nok ville opdage det, hvis en føderation var ved at blive indført.

Ministeren svarede Merete Riisager, at ordene solidaritetsmekanisme og den sociale dimension måske snyder lidt. Tiltagene har snarere som formål at fremme en afbalanceret reformpolitik, der forhindrer, at svingninger i økonomierne får vidtrækkende de sociale konsekvenser, man har set i nogle lande, hvor finanskrisen og statsgældskrisen har gjort millioner af mennesker arbejdsløse. Men man ved endnu ikke, hvor diskussionen ender. Regeringen tager stilling efterhånden, som forslaget tager form.

Ministeren sagde til Nikolaj Villumsen, at regeringen respekterer forbeholdet, indtil det engang bliver ophævet. En folkeafstemning vil forudsætte, at man afgiver suveræniteten. Diskussionen må tages, hvis det engang kommer dertil.

Merete Riisager mente, at regeringen tager meget let på udviklingen i retning af en føderation, som den efter hendes opfattelse havde et ansvar for at diskutere åbent.

Nikolaj Villumsen mente, at befolkningerne bør inddrages i diskussionen om ØMU'ens fremtid. Og når man nu ikke kan få en folkeafstemning, håbede han på et tilsagn om, at udviklingen med dens forhåndskoordineret og kontrakter om den økonomiske politik fortsat vil blive diskuteret.

Lykke Friis fandt føderationsdebatten interessant, men påpegede, at når Merete Riisager citerer José Manuel Barroso for at sige, at EU er ved at blive en føderation, må hun læse sætningen til ende: Han siger en føderation af nationalstater – og hvad det så er, kunne være interessant at diskutere.

Økonomi- og indenrigsministeren fandt det afgørende, at debatten om EU ikke nødvendigvis ender i en folkeafstemning, men i stedet er integreret i den almindelige politiske debat, som fører til det almindelige folketingsvalg, hvor folk kan stemme på de partier, de EU-politisk er på linje med.

Ministeren var uenig i Merete Riisagers vurdering af udviklingen: Billedet af, at der bygges føderation på fuldt knald, var slet ikke til at genkende i de politiske processer. Tværtimod er der snarere en afvikling undervejs med Kommissionens blue print og DERs meget nøgterne konklusioner i december 2012.

9. Opfølgning på IMF- og G20-møderne i Washington den 18.-20. april 2013

- *Orientering fra formandskabet og Kommissionen*
Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 70)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

10. (Evt.) Klimafinansiering – opstartsfinansiering

- *Udkast til rådskonklusioner*
Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 73)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

FO 11. Forordning om afvikling af handel med værdipapirer og om værdipapircentraler m.v.

– *Tidlig forelæggelse (sagen er ikke på dagsordenen for Økofin 14. maj 2013)*

KOM (2012) 0073

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (sammenfatning side 75)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen har fremsat et forslag, som skal sikre forbedring af værdipapirafvikling og indføre fælles EU-regler for værdipapircentraler. Værdipapircentralers opgaver er generelt at sikre registrering, deponering og afvikling af værdipapirer. Afviklingen sikrer købers betaling for og sælgers levering af handlede værdipapirer.

Der foreslås regler, som skal øge sikkerheden og effektiviteten ved afviklingen af værdipapirhandler, f.eks. et krav om at udstedte værdipapirer skal kunne udveksles elektronisk. Der foreslås desuden en harmoniseret afviklingsperiode – dvs. perioden fra aftaleindgåelse til afvikling af en handel – på to dage efter handelsdagen, en såkaldt T+2, hvis nogen skulle være optaget af den lingo, der hører til området.

Værdipapircentralers kerneaktiviteter (registrering, administration og afvikling af værdipapirer) defineres i forslaget. Der foreslås derudover, at en værdipapircentral kan udøve aktiviteter som supplement til kerneaktiviteterne, f.eks. bankvirksomhed inden for nærmere beskrevne rammer og forvaltning af værdipapirkonti. Den danske model, hvor hver enkelt investor har sin egen konto i en værdipapircentral – en såkaldt enkeltinvestorkonto, vil også være mulig indenfor rammerne af forslaget.

Forslaget indeholder desuden regler, som sætter rammer for en værdipapircentralers mulige outsourcing af serviceydelser til en tredjepart, det kan f.eks. være, hvis man gerne vil have andre til at drive ens it-systemer. Forordningen vil indebære en betydelig udvidelse af regelsættet og mere detaljerede regler for driften af en værdipapircentral i Danmark. Vi har vist i øvrigt kun en enkelt herhjemme.

FO Jeg beder om mandat til, at vi kan indgå i og støtte et kompromis. Sagen er ikke på det kommende Økofinmøde, men jeg forelægger den nu, da formandskabet arbejder på at afslutte den snarest. Der er fortsat udestående, f.eks. om og under hvilke betingelser værdipapircentraler skal kunne bedrive bankvirksomhed.

Regeringen støtter generelt kompromisforslaget og lægger vægt på, at det nationalt fortsat skal være muligt for markedsdeltagerne at have konti i en værdipapircentral på enkeltinvestorniveau, på linje med det eksisterende system i Danmark. Regeringen er tilfreds med, at det kan rummes i kompromisforslaget, og det er en af grundene til, at vi støtter det.

Derudover vil regeringen arbejde for, at der fastsættes regler for en værdipapircentralers outsourcing af opgaver til tredjepart, så det fortsat er muligt, at visse af værdipapircentralers funktioner kan deles mellem en værdipapircentral og en tredjepart, f.eks. en bank.

Vi støtter også det almindelige princip om, at ansvaret ikke kan outsources. Men vi lægger vægt på, at ansvaret i visse tilfælde kan deles mellem værdipapircentraler og f.eks. en bank – igen som vi kender det i Danmark. Det er spørgsmål, der arbejdes videre med.

Pia Adelsteen spurgte, hvem der beslutter, om en forordning skal ændres.

Lene Espersen meddelte, at Det Konservative Folkeparti støtter forordningens hovedformål: at øge sikkerheden i forbindelse med afvikling af værdipapirhandel og skabe ens regler og større troværdighed omkring afviklingen. Hun ville dog gerne have ministeren til at bekræfte, at regeringen arbejder for, at medlemsstaterne ikke har pligt til at indføre administrative sanktioner for overtrædelser, hvis man i forvejen kan idømmes strafferetlige sanktioner efter national lovgivning. Problemet med de administrative sanktioner er, at der ikke er den samme retssikkerhed forbundet med dem, og det bliver ekstra slemt, hvis man samtidig kan blive forfulgt strafferetligt.

Merete Riisager spurgte, hvad de mulige konsekvenser for den danske værdipapircentral kunne være.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Pia Adelsteen, at forordningen træder i kraft umiddelbart og kan ændres af Kommissionen.

Hun var enig med Lene Espersen i, at man skal være forsigtig med administrative sanktioner af tværgående retssikkerhedsmæssige grunde. Det gælder også i andre spørgsmål.

Angående den danske værdipapircentral fortalte ministeren, at den kan fortsætte, reglerne ændres bare lidt.

Pia Adelsteen meddelte, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte mandatet, fordi man ikke ved, hvor det ender, når man først har sagt ja, da beslutningskompetencen ligger hos Kommissionen.

Merete Riisager sagde, at Liberal Alliance støtter mandatet. Hvis det politiske arbejde udføres godt, kan forordningen styrke det indre marked.

Nikolaj Villumsen oplyste, at Enhedslisten støttede mandatet.

Økonomi- og indenrigsministeren mente, man kunne stole på forordningen, da der stadig vil være en politisk behandling af eventuelle ændringer af forordningen. Hun kvitterede for de øvrige partiers opbakning til mandatet.

Formanden konkluderede, at der var flertal for regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti ytrede sig imod det.

12. Kommissionens forslag til forordning om europæiske demografiske statistikker

– *Tidlig forelæggelse (sagen er ikke på dagsordenen for Økofin 14. maj 2013)*

KOM (2011) 0903

Rådsmøde 3238 – bilag 2 (samlenotat side 83)

Økonomi- og indenrigsministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

13. Evt.

Nikolaj Villumsen bad om en status på Rådets forhandlinger om MiFID, fødevarerpekulation og positionslofter. Han spurgte også, om regeringen mener, at OTC-derivater (over the counter-derivater) skal omfattes af positionslofter. I modsat fald, mente Nikolaj Villumsen, at regeringens holdning var i konflikt med Europa-Parlamentet, som anser OTC-derivaterne som omfattede af positionslofter.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at regeringen støtter positionsgrænserne i kompromisforslaget, ifølge hvilket myndighederne stadig fastsætter positionsgrænser for råvarederivater. Hvad angår OCT-derivater, vil man medtage standardiserede derivater i reguleringen. Så vidt hun huskede, vil der stadig være rum for, at enkeltstående og specialudviklede derivater har deres eget liv, hvad der selvfølgelig er et definatorisk problem: Det er svært at standardisere noget, der kun findes i enkeltstående udgaver. Ministeren ville gerne vende tilbage skriftligt med en status på positionsgrænserne. Hun oplevede ikke, at der er en konflikt mellem den danske regerings og Europa-Parlamentets holdninger.

Nikolaj Villumsen takkede for ministerens tilkendegivelse. Han ville følge op med nogle skriftlige spørgsmål om regeringens holdning til positionslofter.

Punkt 2. Samråd med økonomi- og indenrigsministeren vedr. samrådsspørgsmål L om Informations artikel "Med et ja til bankunionen hænger Danmark på regningen"

KOM (2012) 0511, KOM (2012) 0512

EUU alm. del (12) – samrådsspørgsmål L

EU-note (12) – E 31 (notat af 22/4-13 om status for bankunion)

KOM (2012) 0511 – bilag 2 (notat vedr. fælles banktilsyn)

Samrådsspørgsmål L

Stillet den 13. februar 2013 af Merete Riisager (LA)

"Kan ministeren i lyset af Informations artikel "Med et ja til bankunionen hænger Danmark på regning" af 25. januar 2013 (<http://www.information.dk/449057>), hvori en kilde tæt på eurolandenes bankunionsforhandlinger fastslår, at "alle deltagende lande, skal være omfattet af alle regler, forpligtigelser og garantier", oplyse, om danskerne risikerer at hænge på eurolandenes regning og dele deres gæld og risici på samme måde som eurolandene, hvis Danmark går med i EU's bankunion?"

Merete Riisager tilføjede, at essensen af spørgsmålet var, om regeringen kan garantere, at danskerne eller danske banker ikke på noget tidspunkt i fremtiden kommer til at hæfte for tab i udenlandske banker, hvis Danmark vælger at gå med i en bankunion.

Økonomi- og indenrigsministeren: Tak for spørgsmålet og for anledningen til at drøfte spørgsmålet om et styrket banksamarbejde, dvs. en bankunion. Jeg vil gerne indlede med kort at sætte rammen for mit syn på spørgsmålet og dets besvarelse.

For det første er der regeringens overordnede tilgang: Først når vi kender det styrkede banksamarbejde i sin helhed, vil vi kunne tage stilling til en eventuel dansk deltagelse. I mellemtiden går vi aktivt og konstruktivt ind i forhandlingerne dels for at sikre, at døren vil være åben for dansk deltagelse på lige vilkår med eurolandene, hvis vi måtte ønske det, dels for at arbejde for at et styrket banksamarbejde er baseret på sunde principper, fordi det er i dansk interesse, uanset om vi ender med at være med eller ej.

For det andet er der nu opnået enighed om fælles banktilsynsmekanisme, hvorimod der endnu ikke foreligger et konkret forslag til en fælles afviklingsmekanisme, som samrådsspørgsmålet relaterer sig til. Vi ved derfor af gode grunde ikke, hvordan en fælles afviklingsmekanisme vil se ud, og derfor tager drøftelserne i udvalget det helt klare forbehold, at vi end ikke set forslaget. Kommissionen har annonceret, at man i juni måned vil fremsætte et forslag til en fælles afviklingsmekanisme knyttet til det fælles banktilsyn.

Om substansen: Når man har besluttet et fælles tilsyn, er der, synes jeg, en indbygget logik i også at have en fælles afviklingsmekanisme, det vil sige et fælles system for håndtering af nødlidende banker.

Logikken er, at ansvaret for at tage tilsynsbeslutninger og for at håndtere konsekvenserne heraf - og eventuelle omkostninger derved - må følges ad, så der ikke er nogle fribilletter. Man kan ikke bare sige: Vi har taget en beslutning, og nu må andre rydde op efter os.

Det er også nødvendigt at sikre sunde virkemidler og tilskyndelser i systemet for tilsyn og afvikling. Det skal sikres, at de enkelte bankers ejere - altså deres aktionærer - dernæst deres usikrede kreditorer og i sidste ende den samlede sektor som udgangspunkt selv bærer omkostningerne ved håndteringen af nødlidende institutter. Det er det princip, vi lægger til grund herhjemme. Som vi lige har været inde på, er det også det princip, vi lægger til grund ude. Det er sundt, og vi håber som sagt, at det bliver det bærende element i resten af EU, dels i forhold til det, jeg lige har fået mandat til - nemlig de nationale afviklingsordninger - dels i forbindelse med det forslag, vi venter på, om en fælles afviklingsmekanisme.

Konklusionerne fra Det Europæiske Råd i december tog princippet til sig. Konklusionerne gav udtryk for, at en fælles afviklingsmekanisme skal baseres på bidrag fra sektoren selv og skal være neutral på det statsfinansielle område på mellemlangt sigt, så man får eventuel offentlig støtte ind igen ved hjælp af efterfølgende afgifter fra sektoren.

Det vil også være centralt at sikre, at banker, der indgår i den fælles tilsyns- og afviklingsmekanisme, er sunde, så der ikke systematisk er forskel på det, man kunne kalde sundhedstilstanden i landenes finansielle sektorer. Man skal f.eks. sikre, at alle banker i de deltagende lande gennemgår et skrappt helbredstjek, inden de lukkes ind i en fælles afviklingsmekanisme, så det sikres, at der på forhånd i videst muligt omfang er ryddet op i alle kendte problematikker i de deltagende banker.

Man kan også overveje forskellige former for selvrisiko, hvor de deltagende landes nationale afviklingsordninger selv bærer en del af omkostningerne, før de fælles mekanismer aktiveres. Det kan f.eks. gøres sådan, at den konkrete selvrisiko differentieres alt efter forskelle i risici. Det at drive bankvirksomhed er nemlig ikke altid det samme, men kommer an på den konkrete sammenhæng.

Det korte svar på samrådsspørgsmålet er derfor, at regeringen ikke har planer om, at vi skal deltage i en fælles ordning, som indebærer, at staterne – og dermed de offentlige finanser og skatteyderne – skal redde nødlidende banker, eller at skatteyderne i øvrigt hænger på regningen. Tværtimod arbejder vi for, at en fælles ordning lever op til det sunde danske princip om, at det som udgangspunkt er bankernes aktionærer, usikrede kreditorer og sektoren selv, der skal bære omkostningerne. Hvis der måtte være brug for midlertidig offentlig assistance, skal den som udgangspunkt tilbagebetales, og det må være inden for klart afgrænsede rammer. Lad mig også understrege, at diskussionen om håndteringen af nødlidende banker ikke i sig selv har noget at gøre med spørgsmålet om fælles hæftelse for offentlig gæld.

Billedlig talt kan man sammenligne det med en forsikringsordning, hvor bankerne betaler en forsikringspræmie til den fælles ordning, som de til gengæld på basis af nogle principper kan trække på, hvis det bliver nødvendigt.

Hvis vi vælger at deltage, kan en fælles bankunion betyde, at danske banker og den danske sektor kan komme til at medvirke til dækning af eventuelle omkostninger forbundet med håndtering af nødlidende banker i andre lande. Til gengæld vil danske banker og den danske sektor i givet fald kunne trække på tilsvarende støtte fra bankerne og sektoren i de øvrige deltagende lande. Rettigheder og pligter må i sagens natur gælde begge veje.

Det svarer til at tegne en fælles brandforsikring. Når man køber en forsikring, betaler man en præmie, og man er således med til at betale omkostningerne ved, at et hus brænder ned hos en anden, der er forsikret i ordningen. Til gengæld er man selv sikret dækning, hvis ens eget hus brænder. Derfor er det naturligvis vigtigt at sikre, at systemet indrettes, så risikoen for brand i eksemplet her bliver så lille som overhovedet muligt, og at kendte problemer – dvs. brandfare - i de udsatte landes banker håndteres på forhånd. Andre lande må formodes at have præcis samme tilgang af åbenlyse grunde, for det er svært at se, hvorfor vi skulle have forskellige interesser her.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at regeringens aktive arbejde for disse principper og hensyn i diskussionerne i EU ikke kun skal ses i sammenhæng med en eventuel dansk deltagelse. Vores arbejde for disse ting skyldes også, at et styrket banksamarbejde vil bidrage til stabilitet og lige konkurrencevilkår, og at det under alle omstændigheder skal være sundt indrettet, uanset om vi deltager eller ej. Et sundt banksamarbejde er således i dansk interesse, uanset om vi vælger at være med.

Jeg tager det for givet, at vi vender tilbage til spørgsmålet her i udvalget på et senere tidspunkt, når Kommissionen har fremlagt sit forslag, og vi dermed konkret ved, hvad vi har med at gøre, når vi taler om en fælles afviklingsmekanisme.

Merete Riisager konkluderede på baggrund af ministerens allegori om en forsikringsordning, at regeringen ikke kan garantere, at danskere eller danske banker ikke skal hæfte for tab i udenlandske banker, hvis Danmark går med i bankunionen. Kunne ministeren bekræfte det?

Nu hvor man kender bankunionens grundprincipper om tilsynsordning, afviklingsmekanisme og formentlig indskydergaranti, ville Merete Riisager gerne vide, om regeringen havde truffet en principiel beslutning om, at det vil være attraktivt at være en del af et system, hvor Danmark skal ind og hæfte for andre lande også. Ministeren havde nævnt en model, hvor sektoren selv hæfter. Dertil sagde Merete Riisager, at de fleste borgere nok vil mene, at der er en væsentlig forskel på, om sektoren kun hæfter indenlands eller for banker i hele EU.

Hun nævnte endvidere, at Den Europæiske Centralbank under eurokrisen har været under politisk pres for at tillade banker at stille statsobligationer med lav kreditværdighed som sikkerhed for lån, og at der på den måde reelt havde fundet en monetær finansiering sted af medlemslandenes gæld. Hvordan mener regeringen, at det kan sikres, at et europæisk finanstilsyn ikke vil komme under tilsvarende pres for at lempe på bankers regnskabsregler, sikkerhedsstillelse og kapitalkrav, hvis der opstår en europæisk bankkrise?

Økonomi- og indenrigsministeren replicerede, at der ligger en klar arbejdsdeling, hvor der tages politisk ansvar for, hvilke regler bankerne skal opfylde og et tilsyn, der fører opsyn med, om de lever op til de vedtagne politiske regler. Men tilsynet kan ikke ændre reglerne.

Hun gentog, at regeringen ikke har taget stilling, fordi den ikke kender de konkrete retningslinjer for en samlet bankunionspakke, og det undrede hende derfor at få spørgsmålet igen. På det principielle plan går regeringens overvejelser på, om en bankunion vil bidrage til stabiliteten, være med til at forebygge problemer, og om den vil fungere som en robust forsikringsordning. Den danske bankpakke III indeholder en national forsikringsordning, hvor ejere og kreditorer i tilfælde af en bankkrise hæfter for størstedelen af tabet, og hvor udeståender derudover dækkes af et fællesskab bankerne imellem. Det kræver nøje overvejelser fra dansk side, understregede ministeren, men hvis man er mange om at dele forsikringsrisikoen, er sandsynligheden for at blive dækket uden meget store præmiestigninger senere hen større. Det kommer an på den konkrete situation og omfanget af selvrisikoen - altså hvad man kan pålægges nationalt at håndtere også inden for en fælles afviklingsmekanisme.

Nikolaj Villumsen ville gerne have bekræftet, at det kan ende med, at skatteborgerne kommer til at dække tab i andre landes banker uden at få pengene retur. Havde regeringen ændret holdning, siden statsministeren i juni 2012 sagde, at danske skatteydere er ikke interesserede i at betale for gæld, de ikke selv har skabt?

Lykke Friis refererede til nationalbanksdirektørens udtalelser om den danske banksektors størrelse i forhold til det danske BNP og mente, at pointen måtte være, at banksektoren i en række lande er større end nationaløkonomien, og at der derfor er fare for, at et bankkrak vil trække landet med ned.

Idet hun henviste til Nikolaj Villumsens kommentar om statsministerens udmelding, undrede hun sig over forestillingen om en forsikringsordning, hvor andre lande skal hjælpe Danmark i en krisesituation, men at Danmark ikke skal hjælpe den anden vej rundt. Det var, bemærkede hun, en meget underlig forsikringsordning, man som land næppe bliver optaget i. Det er vigtigt at komme væk fra den illusion og nå til det centrale i debatten, nemlig selvrisikoen, og hvilke kriterier der skal opfyldes, for at man kan få en hjælpende hånd fra andre lande. Hun havde dog respekt for, at det var svært at svare på uden et konkret forslag, men at det i henhold til ministerens egne ord i hvert fald stod klart, at bankunionen måtte betyde en form for kobling mellem 28 separate banksystemer.

Økonomi- og indenrigsministeren mente, at det eventuelt var for dristigt at gå ind i spekulationer om, hvordan et forslag burde være, når det end ikke lå på bordet, men at det i givet fald måtte falde tilbage på hende selv.

I sit svar til Nikolaj Villumsen og Lykke Friis ridsede hun de forskellige faser af banksamarbejdet op. I første omgang handler det om at etablere regler for, hvordan man kommer med i forsikringsordningen, altså et helbredstjek af bankerne. Dernæst er der spørgsmålet om, på hvilke vilkår man kan være del af den forsikringsordning, hvad selvrisikoen lyder på, og hvad er det for en betalingsordning, man bliver del af. Ministeren understregede, at det er samme princip, der for regeringen gør sig gældende som under diskussionen om det nationale system for bankgenopretning og -afvikling, nemlig at det er vigtigt, at det er sektoren, der betaler.

Hvad angår mellemfinansiering, ønskede ministeren ikke at udtale sig kategorisk. Hvis der i en given situation er ejere og aktionærer, usikrede kreditorer og en afviklingsfond, men ikke penge nok, og der ydes en offentlig mellemfinansiering, som bliver betalt tilbage af sektoren efterfølgende, så ender man præcis der, hvor statsministeren begyndte, nemlig at det ikke er skatteydere, der er involverede, men sektorerne.

Det interessante, tilføjede hun, bliver balancerne, og hvilken risiko man er villig til at tage på hinandens vegne. Der har været stor opmærksomhed på den måde, man har rekapitaliseret banker i en række europæiske lande netop på grund af det interessante i, hvordan der ryddes op i aktiver og passiver, hvordan er bankernes portefølje skruet sammen, og om der er mange gråzoner og risici forbundet med en bank.

Ministeren var desuden af den holdning, at den finansielle krise og statsgældskrisen har vist nødvendigheden af at få gjort op med staternes økonomi og den finansielle sektors økonomi, og at finansiell stabilitet er meget afgørende for at skabe arbejdspladser og gøre driften af virksomheder stabil.

Merete Riisager betonedede, at det er et spørgsmål om tillid og solidaritet og sammenlignede bankunionsspørgsmålet med de vurderinger, der blev foretaget, da Danmark skulle tage stilling til euroen. Vurderede Danmark, at det bedste ville være, at de danske banker var forbundne med banker i andre lande? Eller ville vi som svenskerne og briterne søge at holde tingene adskilt?

Økonomi- og indenrigsministeren var enig i, at der er tale om en vurderingssag, men mente, at der var tale om et noget snævrere spørgsmål end Danmarks deltagelse i ØMU'en. Der er et solidt grundlag for et system for fælles afvikling, som Danmark kan vælge at deltage i, men uanset om Danmark bliver en del af bankunionen eller ej, så hviler mekanismerne i en sådan på fælles EU-regler om kapital, ledelse og likviditet, som skal opfyldes af alle. Det er derfor, indvendte hun, ikke kun et spørgsmål om at ville være i båd med andre lande og tro på, at de træffer de rigtige beslutninger, men også et spørgsmål om virksomhederne lever op til de krav, der er stillet politisk.

FO Punkt 3. Kommissionens forslag til ændringsbudget nr. 2 for EU's budget for 2013

– *Politisk aftale*

KOM (2013) 0183

Rådsmøde 3238 – bilag 1 (sammenfatning side 2)

Formanden bød velkommen til finansministeren til forelæggelse af punkt 13 på Økofinmødet.

Finansministeren: Jeg skal forelægge Kommissionens ændringsforslag nr. 2 til EU's budget for 2013, og det skal jeg gøre til forhandlingsoplæg. Kommissionen præsenterede ultimo marts ændringsforslag nr. 2 til EU's budget for 2013. I det ændringsbudget foreslås det at øge betalingsbevillingerne med 11,2 mia. euro. Det svarer til en stigning på 8,5 pct. i forhold til det vedtagne 2013-budget. Forslaget til ændringsbudgettet vedrører også en lille opjustering af skønnet for andre indtægter til EU på 290 mio. euro i 2013. Hvis Kommissionens forslag gennemføres uændret, vil det - alt andet lige - øge det danske EU-bidrag i 2013 med ca. 1,7 mia. kr. til knap 22 mia. kr. i 2013.

Langt den største del af beløbet udgøres af øgede betalinger til EU's samhørighedspolitik. Kommissionen foreslår, at der tilføres 9 mia. euro mere til EU's samhørighedspolitik i 2013. Det svarer til 80 pct. af det samlede ændringsforslag. De resterende 2,2 mia. euro fordeler sig på alle andre udgiftsområder dog med undtagelse af administration.

Da aftalen om 2013-budgettet blev indgået sidste år, vedtog Rådet og Europa-Parlamentet en erklæring, hvor man bad Kommissionen om at fremsætte et forslag til et ændringsbudget for 2013, der alene skulle vedrøre udestående regninger fra 2012. I forslaget til ændringsbudget nr. 2 vurderer Kommissionen, at der er behov for at få tilført yderligere et sted imellem 1,7-2,9 mia. euro i 2013 for at kunne betale de udestående regninger fra 2012. Og det er jo simpel hovedregning for udvalget, som sikkert allerede har foretaget den: Kommissionens forslag til ændringsbudget nr. 2 vedrører ikke kun udestående betalinger fra 2012, men i overvejende grad forventede betalingsanmodninger for hele 2013.

Når det gælder andre landes holdninger, har forslaget til ændringsbudget nr. 2 indtil videre kun været behandlet på embedsmandsniveau i Bruxelles. Det skal for første gang diskuteres på politisk niveau på Økofinmødet den 14. maj 2013.

Det er vores forventning, at en række af de budgetrestriktive medlemslande vil være kritiske over for ændringsforslaget. Det gælder også visse lande, som er i økonomiske vanskeligheder uden nødvendigvis at indtage en budgetrestriktiv holdning. Modsat er der støtte fra en lang række lande, der vil modtage betydelige midler, såfremt ændringsbudgettet vedtages. Det gælder selvfølgelig særligt de central- og østeuropæiske lande.

Forhandlingerne kompliceres yderligere af, at formanden for Europa-Parlamentet, Martin Schultz, har givet udtryk for, at der i Europa-Parlamentets optik er en politisk sammenhæng mellem vedtagelsen af ændringsbudget nr. 2 for 2013 og en endelig aftale med Europa-Parlamentet om den flerårige finansielle ramme, altså MMF'en, for 2014-2020.

For at imødekomme Europa-Parlamentet er der i forhandlingerne i Rådet blevet introduceret en såkaldt tottrinsløsning. Hermed vil ændringsbudgettet blive delt i to, og det beløb, som man vedtager nu, bliver mindre. Samtidig vil Rådet vedtage en erklæring, hvor Rådet forpligtiger sig til at vende tilbage til eventuelt manglende betalinger for 2013 senere på året. Der er klart, at modydelsen er, at Europa-Parlamentet omvendt indgår konstruktivt i forhandlingerne om en endelig aftale om den flerårige finansielle ramme.

FO Når det gælder regeringens holdning, synes jeg, det er vigtigt, at få gjort klart fra starten, at vi ikke har tænkt os at stemme for et ændringsbudget på 11,2 mia. euro. Regeringen mener, at det er helt uholdbart, at Kommissionen udskriver en ekstraregning til medlemsstaterne på 11,2 mia. euro i en situation, hvor medlemsstaterne skal konsolidere budgetterne og gøre sig store anstrengelser for at overholde EU's krav om underskud på de offentlige finanser.

Regeringen mener heller ikke, at der er sagligt belæg for at fremsætte et så stort ændringsbudget så tidligt på året. Ændringsbudgetter, som indebærer betydelige merudgifter, bør først fremsættes mod slutningen af året, når implementeringen for året er kendt, og omprioriteringsmulighederne er udtømt.

Vi vil derfor arbejde tæt sammen med ligesindede lande for at nå frem til et ændringsbudget, som kun vedrører veldokumenterede og akutte udeståender fra 2012, og vi vil i størst muligt omfang håndtere nye behov gennem omprioriteringer. Regeringen vil selvfølgelig stå ved Rådets og Europa-Parlamentets erklæring fra december 2012, hvoraf det fremgår, at budgetmyndighederne er parat til i 2013 at vende tilbage til ubetalte regninger fra 2012, der er veldokumenterede og akutte.

Derfor er regeringen også åben over for at drøfte den tottrinsløsning, jeg har beskrevet, hvor der før sommerferien vedtages et ændringsbudget, der alene vedrører udestående betalinger fra 2012, som er akutte og veldokumenterede. Det var det beløb, jeg nævnte, altså mellem 1,7 og 2,9 mia. euro.

Senere på året, når implementeringen kendes, og der findes et overblik over omprioriteringsmuligheder, kan Rådet vende tilbage til, om der eventuelt måtte være udestående betalingsanmodninger, der er veldokumenterede, og som ikke kan finansieres via omprioriteringer.

Helt generelt vil jeg dog sige, at for regeringen eksisterer der den samme virkelighed for EU's budget som for de nationale budgetter. Og det gælder ikke mindst i en situation, hvor landene budgetmæssigt skal holde sig til henstillinger fra EU.

Lykke Friis mente, at ministerens udtalelser var udtryk for sund fornuft, og Venstre kunne derfor støtte mandatet. Hun tilføjede, at det var noget rod med ubetalte regninger og Europa-Parlamentets tilsyneladende mistillid til Rådet i forhandlingerne. Det er dumt at fremlægge budgetstigninger i en krisesituation, sagde hun, og opfordrede til at rydde op og desuden undgå at MMF'en bliver viklet ind i diskussionen.

Merete Riisager takkede ministeren for at have defineret regeringens smertegrænse. Har regeringen planlagt, hvad der skal gøres for at undgå en lignende situation i fremtiden?

Pia Adelsteen erklærede sig næsten enig i Lykke Friis' ord, dog kunne Dansk Folkeparti ikke tilslutte sig mandatet. Hun tilsluttede sig ministerens holdning om, at man ikke bare skal gå med til en stigning på 8,5 pct., og at gældende budgetregler for medlemslandene også skal gælde for EU-systemet i sin helhed, men var usikker på det endelige udfald af forhandlingerne.

Lene Espersen gav udtryk for, at Det Konservative Folkeparti støttede mandatet, og gav ministeren ret i, at løsningen må være en omprioritering af midler og besparelser på andre områder. Hvis der viser sig at være et efterslæb og en regning, der skal betales akut, så ok, men hun mente, at kravet om omprioritering er et godt signal at sende.

Nikolaj Villumsen var enig i, at det var noget rod – også set i lyset af at budgettet var blevet behandlet kort tid forinden, og der nu viser sig at være en markant stigning. Enhedslisten ønskede ikke at støtte mandatet, fordi de ikke ville ende med at lægge stemmer til budgetstigningen.

Finansministeren takkede for de positive tilkendegivelser om det politiske snit i regeringens holdning -uanset hvilke konklusioner de enkelte partier måtte drage i forhold til at give mandat eller ej.

Han bekræftede hele vejen rundt, at regeringen klart vil fremføre dens holdning til det åbenlyse misforhold mellem de vedtagne budgetkrav til de enkelte EU-lande og den adfærd, der udvises i forhold til de fælles budgetter.

Som respons på Merete Riisagers spørgsmål om regeringens tiltag sagde ministeren, at regeringen i samarbejde med ligestillede lande – i det omfang sammenholdet rækker - vil forsøge at få beløbet så langt ned som muligt og holde det inden for de aftalte rammer. Ministeren tilføjede, at Europaudvalget godt var klar over, hvilken gruppe lande, han tænkte på, og at det er samme kreds, der skal håndtere forhandlingen i sammenhæng med det vigtige spørgsmål om MMF'en. Den flerårige finansielle ramme er der stor interesse for at få igennem på en hensigtsmæssig måde, og det vil regeringen forsøge at håndtere efter bedste evne og på baggrund af mandatet fra udvalget.

Formanden konkluderede, at der var flertal for regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten og Dansk Folkeparti ytrede sig mod det.

FO Punkt 4. Forhandlingsdirektiver for EU/USA-frihandelsforhandlinger

EUU alm. del (12) – bilag 356 (samlenotat)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 553 (side 1274, senest behandlet i EUU 25/5-12)

Punktet blev rykket frem til sidste punkt på den åbne del af udvalgsmødet. Ministeren takkede for udvalgets forståelse.

Handels- og investeringsministeren informerede om, at punktet om frihandelsforhandlinger mellem USA og EU blev forelagt til forhandlingsoplæg og ikke optrådte på den almindelige rådsmødedagsorden.

EU og USA blev som bekendt i februar i år enige om at forberede opstarten af frihandelsforhandlinger. Målet er en bilateral frihandelsaftale, der vil styrke de økonomiske og handelsmæssige relationer. Inden vi kan komme i gang med de egentlige frihandelsforhandlinger, skal Kommissionen og den amerikanske præsident, Barack Obama, bemyndiges til at indlede forhandlingerne. Det er den proces, vi nu er midt i på begge sider af Atlanten.

Det er min forventning, at vi fra EU's side vil vedtage forhandlingsdirektiverne på rådsmødet for handelsministre den 14. juni 2013 og dermed give Kommissionen mulighed for at gå i gang med forhandlingerne. Umiddelbart herefter vil fristen for høringen af Kongressen også udløbe, og de egentlige frihandelsforhandlinger vil kunne indledes. Det vil formentlig kunne ske på et EU/USA-topmøde i midten af juni i år, men det er fortsat ikke bekræftet.

Det er generelt svært at overvurdere betydningen af en ambitiøs frihandelsaftale mellem EU og USA. USA er EU's væsentligste eksportmarked. Mere end fem millioner jobs i EU er direkte eller indirekte forbundet med eksporten til det amerikanske marked. Ifølge en uafhængig undersøgelse vurderes det, at EU's eksport til USA vil kunne forøges med helt op mod 28 pct., hvis vi får en ambitiøs aftale. Der er med andre ord et stort job- og vækstpotentiale i en frihandelsaftale med USA. Men en frihandelsaftale mellem EU og USA er også interessant i den bredere globale økonomi.

Der har været rejst kritik af, at EU og USA med indledningen af bilaterale frihandelsforhandlinger nu reelt vender ryggen til bestræbelserne for mere multilateral frihandel. Jeg kan godt forstå, at nogen kan få det indtryk, men jeg mener, at det er en forkert vurdering. Jeg vil gerne understrege, at multilateral handelsliberalisering til fordel for ikke mindst udviklingslandene er og bliver den bedste løsning. Det er ganske enkelt bare ikke muligt at komme videre ad det spor lige nu. Derfor er vi nødt til at forfølge det bilaterale spor. Alt andet ville være uansvarligt over for vores virksomheder, vores økonomi og - i sidste instans og ikke mindst - vores beskæftigelse. Det bilaterale spor kan formentlig bidrage til at understøtte det multilaterale spor. Det gælder særligt for en frihandelsaftale med USA. En aftale mellem EU og USA vil bl.a. være med til at sætte nye fælles standarder for regulering. De standarder vil også være til fordel for andre end lige EU og USA.

FO Regeringen vil derfor arbejde for en ambitiøs frihandelsaftale, der sigter efter flere fælles standarder, mere gensidig anerkendelse, hvor det er muligt, og en afvikling af egentlige tekniske handelshindringer. Det sidste er især vigtigt for at realisere det fulde potentiale i en frihandelsaftale, fordi toldsatserne mellem EU og USA generelt er lave.

Vi vil derudover forfølge en række andre offensive interesser som en del af forhandlingerne. Her vil jeg bl.a. fremhæve, at regeringen vil arbejde for, at en frihandelsaftale giver bedre adgang til især det amerikanske marked for offentlige udbud. Adgangen er præget af, at kompetencen er delt mellem det føderale plan og delstatsniveauet. Derudover er der stadig en række klausuler om at købe amerikansk, som bør afskaffes. Der er selvfølgelig også forhold af mere defensiv karakter for EU, som også vil komme frem i frihandelsforhandlingerne. Det er jo ingen hemmelighed, at den amerikanske tilgang til regulering af fødevarerområdet er anderledes end den, vi ser i Europa. Men her vil jeg gerne understrege, at vi ikke står alene. Det fremgår klart af udkastet til forhandlingsdirektiver, at en frihandelsaftale skal respektere parternes nuværende beskyttelsesniveau på fødevarerområdet.

Regeringen vil derfor også lægge vægt på, at udgangspunktet for EU i forhandlingerne med USA er og bliver EU's nuværende høje standarder for fødevarerikkerhed. Inden for disse rammer, er det dog klart, at vi skal være åbne over for at drøfte muligheden for et forbedret samarbejde. Det er også i EU's interesse.

Sidst men ikke mindst vil jeg nævne, at der fra visse sider har været rejst bekymring om en frihandelsaftales konsekvenser for medlemslandenes adgang til at opretholde nationale støtteordninger på det audiovisuelle område, det vil sige til film- og tv-produktioner. Jeg vil gerne understrege, at det fremgår klart af udkastet til forhandlingsdirektiver, at intet i en frihandelsaftale vil afholde medlemslandene fra at opretholde nationale politikker og støtteordninger på området. Det vil regeringen selvsagt lægge vægt på at opretholde.

Formanden takkede for forelæggelsen og mente, at der i udvalget var en generel bred opbakning og tro på, at forhandlingerne kan give et positivt resultat.

Jakob Ellemann-Jensen fastslog, at Venstre støttede bestræbelserne på at opnå en frihandelsaftale med USA. Han kunne berette, at udvalget under dets besøg i Washington var blevet informeret om, at der ud over *køb amerikansk*-klausuler også findes delstatsklausuler som f.eks. *køb wisconsiniansk*. Han ønskede god fornøjelse med at overbevise amerikanerne om at afskaffe klausulerne, ligesom det amerikanske erstatningsretslige system også kan gå hen og blive en af de store knaster.

Han mente ikke, at den finansielle transaktionsskat havde været omtalt i nogen særlig grad i forbindelse med forhandlingerne og ville derfor gøre opmærksom på, at hvis den bliver indført i Europa – hvilket han ikke selv var fortalende for – vil den udgøre en handelshindring, da en sådan lovgivning også ville omfatte europæiske virksomheder i Europa.

Lene Espersen gav udtryk for Det Konservative Folkepartis støtte til forhandlingsoplægget og ønskede ministeren og forhandlingsdelegationerne held og lykke med at få en aftale på plads inden midtvejsvalget i USA. Hun tilføjede, at i en ideel verden ville en global frihandelsaftale være blevet lavet i WTO-regi, men da der mindst talt var pause i WTO-forhandlingerne, indtog hun ligeledes den holdning, at aftaler med nogle af EU's store handelspartnere var afgørende for at skabe vækst og arbejdspladser i Danmark.

Nikolaj Villumsen nævnte, at Enhedslisten var bekymret i forhold til fødevarerikkerhed, miljø og arbejdstagerrettigheder og ønskede en garanti for, at der blev arbejdet for at klarlægge problemstillinger inden for de områder. Et sådant løfte er afgørende for Enhedslisten, der er skeptiske over for at give mandat til at påbegynde nogle forhandlinger og dermed blive taget til indtægt for et resultat, der endnu ikke er kendt. Var det muligt at få forelagt udkommet af forhandlingerne, inden en endelig vedtagelse finder sted?

Hvad angår den finansielle transaktionsskat, som nævnt af Jakob Ellemann-Jensen, understregede han, at Enhedslisten er stor tilhænger af den, og at han modsat Venstre håbede, at frihandelsforhandlingerne ikke vil forpurre den.

Merete Riisager sagde, at Liberal Alliance støttede mandatet, men opfordrede også til, at udvalget fik lov til at følge forhandlingerne tæt – også fordi hun var interesseret i at vide, om der er områder, hvor Danmark kan udgøre en hindring i forhandlingerne, f.eks. hvad miljø og GMO'er angår.

Pia Adelsteen gav udtryk for Dansk Folkepartis støtte til mandatet. Hun var af den opfattelse, at forhandlingerne rent faktisk var gået i gang, og at man planlagde at afslutte et område af gangen, så det kan træde i kraft og være til gavn for alle, mens man arbejder videre med de mere vanskelige områder. Det anså hun for positivt.

Eva Kjer Hansen efterspurgte en uddybning af hvilke knaster, der måtte være fra EU's side, som eventuelt ville kunne udgøre en hindring for en ambitiøs frihandelsaftale. Der er de velkendte eksempler inden for fødevarerområdet, hvor der er forskellige tilgange fra amerikansk og europæisk side, men hersker der en generel enighed blandt EU-landene? Eller vil man f.eks. komme til at opleve et vanskeligt Frankrig eller lignende?

Handels- og investeringsministeren takkede for den brede opbakning. På Jakob Ellemann-Jensens spørgsmål om køb amerikansk-klausulerne svarede ministeren, at der lå et stort pres på amerikanerne fra flere EU-landes side for at få dem til opgive denne tydelige form for protektionisme af egne landbrugsprodukter. Hvad angår det erstatningsretlige system, kan løsningen være at lave en investeringsbeskyttelsesaftale som en del af handelsaftalen, men udfordringen kan på den anden side være, at man med en investeringsbeskyttelsesaftale risikerer, at de amerikanske erstatningsretlige regler kommer til at gælde for Europa. Ministeren fremførte også, at mange medlemslande lægger vægt på, at de erstatningsretlige regler ikke udgør et problem for europæiske virksomheder, ligesom man fra dansk side ønsker at begrænse fremsættelsen af begrænsninger, for jo flere der fremsættes, jo flere bliver man mødt med fra amerikansk side.

Ministeren understregede endvidere, at den finansielle transaktionsskat som nævnt både af Jacob Ellemann-Jensen og af Nikolaj Villumsen ikke vil blive diskuteret i forbindelse med en frihandelsaftale.

Hun erklærede sig enig med Lene Espersen i, at det bedste vil være en global aftale, men at forhandlingerne i Doharunden har stået på i 12 år, og at den langsommelige proces skaber en negativ stemning, der smitter af på det ellers velfungerende WTO-system. Fra dansk side ønsker man en udviklingspakke og handels-lettelser, hvilket er muligt under WTO's early harvest-mandat, men forhandlingsrunden har det svært.

Derfor ønsker regeringen at arbejde videre inden for rammerne af en aftale mellem EU og USA og håber på at kunne levere noget i december 2013.

Over for Nikolaj Villumsen og til dels Merete Riisager afviste hun, at spørgsmålet om fødevareresikkerhed, GMO'er og hormonkød, vil indgå i Kommissionens forhandlingsmandat ligesom en fremtidig frihandelsaftale med USA ikke vil komme til at betyde noget for arbejdstagerrettigheder og det danske arbejdsmarkeds-system generelt. Hvad miljø angår, havde ministeren noteret sig, at Kommissæren i Europa-Parlamentets Miljøudvalg havde meldt klart ud, at forhandlingerne ikke vil ændre EU-lovgivningen på det område. Hun bekræftede i øvrigt, at hun løbende vil orientere udvalget og naturligvis komme tilbage, hvis forhandlingsmandatet ændrer sig. Hun tilføjede henvendt til Merete Riisager, at hun ikke mente, der er forhold i dansk lovgivning, der vil have en hindrende effekt.

Til Pia Adelsteen sagde ministeren, at forhandlingerne ikke var startet endnu, men at meget tyder på, at de vil gå i gang i juni 2013. Ambitionen er at levere nogle resultater – ikke at levere et resultat ad gangen og så afvente. Ministeren kaldte forhandlingerne om frihandelsaftalen for et levende dokument, hvor man først ser på, hvad man kan blive enige om og derefter går i gang med mere ambitiøse områder.

Som respons på Eva Kjer Hansens spørgsmål om eventuelle knaster fra europæisk side, sagde hun, at det er klart, at de forskellige medlemslandes interesser kan blive en udfordring i forhandlingerne og kan resultere i, at amerikanerne vil bede om noget til gengæld. En mærkesag kan i visse europæiske lande være de geografiske indikatorer, f.eks. om det skal være tilladt at kalde en skinke for parmaskinke. Det samme gør sig gældende for audiovisuelle ydelser, en sag der er fremført gentagne gange af franskmændene, der er bekymrede for den franske filmindustri. Fra dansk side har man gjort opmærksom på, at de danske støtteordninger på området skal bestå. Det vil der ikke være noget problem i henhold til det gældende mandat, men hun understregede, at regeringen ikke tror på at sætte begrænsninger for danske borgeres valg af film. Andre særinteresser vil dukke op under forhandlingerne, indskød ministeren, men hun fandt det vigtigt ikke at begrænse Kommissionen for meget i en forhandlingssituation. Fra et dansk perspektiv vil de vigtige områder i en frihandelsaftale være adgang til det medicinske område og varetagelse af tjenesteydelsesområder.

Nikolaj Villumsen gentog, at det var afgørende for Enhedslisten at få vished for muligheden for at danne sig en mening om det endelige resultat. Han understregede, at det er vigtigt, at regeringen vender tilbage til udvalget, hvis forhandlingerne tager en drejning væk fra mandatet.

Handels- og investeringsministeren uddybede sit tidligere svar ved at sige, at regeringen tager udgangspunkt i mandatet fra Europaudvalget og står derfor til regnskab over for Folketinget, men hvis situationen ændrer sig, vil regeringen gå tilbage til udvalget og få fornyet sit mandat, som det har været tilfældet ved andre frihandelsaftaler, der har taget lang tid at forhandle på plads. Hun lovede at orientere udvalget løbende om udviklingen i forhandlingerne, men ville altså ikke vende tilbage ligegyldig hvad, da det ville være et brud på alle hidtidige frihandelsforhandlinger og komplicere det danske mandat til Kommissionens forhandlinger.

Nikolaj Villumsen meddelte, at Enhedslisten støttede til mandatet, men gjorde det samtidig klart, at støtten afhang af regeringens indfrielse af udvalgets krav i forhold om fødevarer sikkerhed, miljøhensyn og arbejdstagerrettigheder, og at han forventede, at ministeren vil komme tilbage til udvalget i tilfælde af ændringer undervejs i forhandlingerne.

Formanden sagde, at Nikolaj Villumsens bemærkning ville blive gjort gældende i referatet fra mødet og konkluderede, at der var flertal for regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier ytrede sig mod det.

Punkt 5. Rådsmøde nr. 3239 (uddannelse, ungdom, kultur og sport – uddannelses- og ungdomsdelen) den 16.-17. maj 2013

Børne- og undervisningsministeren: Der er to punkter på dagsordenen for rådsmødet om uddannelse og tre punkter på dagsordenen for rådsmødet om ungdom.

1. Den sociale dimension af videregående uddannelse

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3239 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Børne- og undervisningsministeren: På uddannelsesområdet skal vi vedtage et sæt rådskonklusioner om den sociale dimension af videregående uddannelse. Det er det irske formandskab, som ønsker at sætte fokus på behovet for at rekruttere bredt til de videregående uddannelser. Målet er, at gruppen af unge, som optages på og gennemfører en videregående uddannelse, skal afspejle den generelle befolkningssammensætning i EU. Det skal blandt andet ske ved at styrke fleksible adgangsveje til de videregående uddannelser, f.eks. via en erhvervsuddannelse. Samtidig opfordres medlemsstaterne til at sikre, at de videregående uddannelser har en klar arbejdsmarkedsprofil. Det skal bidrage til, at uddannelserne også er attraktive for de unge, som går efter en klar erhvervsretning, når de vælger uddannelse.

Rådskonklusionerne skal ses i sammenhæng med Europa 2020-strategiens målsætning om, at mindst 40 pct af de 30- til 34-årige skal gennemføre en videregående uddannelse. I Danmark er det tilsvarende tal allerede på 48 pct. Men hvis vi skal nå det fælles EU-mål i 2020, er det nødvendigt at tiltrække flere unge til de videregående uddannelser. Derfor kan regeringen støtte rådskonklusionerne.

Pia Adelsteen spurgte til høringsvarene til dette tiltag. Dansk Industri holder f.eks. på, at man ikke må svække uddannelseskvaliteten ved at lave fleksibel optagelse, og at målsætningen ikke kun skal fokusere på lange videregående uddannelser, og det var hun fuldstændig enig i. Danske Studerendes Fællesråd rejser spørgsmålet om, hvordan intentionen om at forbedre den sociale dimension harmonerer med ønsket om at indføre en lånegarantiordning – det ville Pia Adelsteen også gerne høre ministerens svar på. Hun spurgte derudover, hvilke fleksible og gennemsigtige adgangsveje, man ville gennemføre, om de skulle gælde for alle, og om de skulle fastsættes centralt eller nationalt. Hun gik selv ind for det sidste.

Nikolaj Villumsen spurgte med henvisning til Danske Studerendes Fællesråds høringsvar, om ministeren var opmærksom på risikoen for, at man med lånegarantiordningen undergraver SU-systemet. Nikolaj Villumsen så hellere, at de andre lande gik i retning af en statsfinansieret studenterstøtte, end at man fortsætter med lånesystemerne.

Børne- og undervisningsministeren var enig med Pia Adelsteen i, at det ikke skal svække de videregående uddannelsers kvalitet, at man gør en erhvervsuddannelse adgangsgivende til dem, og derfor er der også bred opbakning til de danske erhvervsskoleers EUX-model, hvor man både får en håndværksuddannelse og en HF, så man har kompetencerne til at læse videre. Hun var også enig i, at der er brug for hele viften af videregående uddannelser, og derfor er man optaget af at rekruttere flere til akademi- og professionsuddannelserne.

Ministeren svarede Nikolaj Villumsen og Pia Adelsteen, at lånegarantiordningen ikke er en blomst, der har groet i Danmarks have; man ville egentlig helst have taget den ud af Erasmus for alle-programmet, men der er andre lande, der mener, ideen er god. Derfor arbejder Danmark for, at ordningen kun oprettes som et pilotprojekt, og at midlerne til ordningen bliver reduceret væsentligt i forhold til Kommissionens forslag. Lånegarantiordningen er et eksempel på, at man ikke kan lave modeller, der passer alle.

Pia Adelsteen spurgte, om målet er at lave modeller, der passer alle EU-lande, eller om de enkelte lande fortsat skal kunne bestemme over egne uddannelsessystemer.

Børne- og undervisningsministeren afviste, at målet var at lave modeller for uddannelsesområdet, der passer alle. Beslutningerne skal tages nationalt, også hvad angår adgangsveje. Nogle af diskussionerne kommer netop af, at landene tænker i nationale løsninger og vurderer, hvilke tiltag, der passer til dem. Uddannelsesområdet er kendetegnet ved, at der ikke træffes fællesskabsbeslutninger, men ministeren mente, at det stadig giver mening at diskutere de udfordringer, der er på området.

Nikolaj Villumsen påpegede, at Dansk Magisterforening er bekymret for *cost sharing*, fordi man ser det som et led i indførelsen af brugerbetaling. Hvad mener regeringen om den betragtning?

Børne- og undervisningsministeren kunne ikke svare på dette, da det hører ind under Ministeriet for forskning, innovation og videregående uddannelser.

Formanden opfordrede ministeren til at oversende et skriftligt svar på spørgsmålet, hvad ministeren bekræftede, hun ville gøre.

2. Underviseres rolle i at adressere ungdomsarbejdsløshed og indfrielsen af uddannelsesmålene under Europa 2020 strategien

– *Politisk debat*

KOM (2012) 0669, SWP (2012) 0374

Rådsmøde 3239 – bilag 1 (samlenotat side 5)

Børne- og undervisningsministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

3. Ungdomsarbejdes bidrag til unge menneskers udvikling, velbefindende og sociale inklusion

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3239 – bilag 1 (samlenotat side 7)

Børne- og undervisningsministeren: Det næste punkt er rådskonklusioner om unges frivillige arbejde og dets betydning for deres personlige udvikling og sociale inklusion. Unges frivillige arbejde i sportsklubber og på det sociale og kulturelle og mange andre områder er guld værd. Både for dem selv og for samfundet i øvrigt. Vi bør derfor alle medvirke til, at dette arbejde bliver støttet og anerkendt mest muligt. Derfor har regeringen igangsat en proces med fornyelse af det særlige frivillighedscharter fra 2001. Heri står en række grundprincipper for samspillet mellem frivillighedsdanmark og det offentlige. Det mener vi nu trænger til en fornyelse, og derfor bliver der holdt en række dialogmøder med de frivillige organisationer og andre aktører inden for civilsamfundet om, hvad et nyt charter bør indeholde om frivilliges rettigheder og pligter. Vi kan derfor støtte vedtagelsen af rådskonklusionerne.

4. Bedre udnyttelse af potentialet i ungdomspolitikens bidrag til Europa 2020 strategien

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3239 – bilag 1 (samlenotat side 9)

Børne- og undervisningsministeren: Der er fokus på tre punkter på ungdomsområdet. Det første er vedtagelse af et sæt rådskonklusioner om bedre udnyttelse af ungdomspolitikens bidrag til Europa 2020-strategien. Ungdomspolitikens fokus er unges frivillige arbejde, den uformelle og ikkeformelle læring og unges aktive medborgerskab. Det er selvfølgelig vigtigt, at ungdomspolitikken bidrager til at realisere målene om øget vækst og beskæftigelse i Europa. Men ungdomspolitik handler ikke kun om at udvikle unges kompetencer rettet mod arbejdsmarkedet. Den uformelle læring har i høj grad også betydning for de unge selv og deres personlige udvikling som livsduelige mennesker og aktive samfundsborgere.

Men i den nuværende vanskelige økonomiske situation med høj ungdomsarbejdsløshed kan en ungdomspolitik kun blive effektiv, hvis den sætter ind med initiativer på tværs af de områder, der har betydning for unges liv og situation. Vi støtter derfor vedtagelsen af rådskonklusionerne.

5. Bedre udnyttelse af potentialet i ungdomspolitikens og ungdomsarbejdes bidrag til Europa 2020 strategien

– *Politisk debat*

KOM (2012) 0727, KOM (2012) 0728, KOM (2012) 0729, KOM (2012) 0669

Rådsmøde 3239 – bilag 1 (samlenotat side 12)

Børne- og undervisningsministeren: Det sidste punkt er en politisk debat om, hvad vi hver især i medlemslandene kan gøre for at støtte op om unges frivillige arbejde for at imødegå de udfordringer, som unge står over for i dag.

De emner, som vi skal drøfte på rådsmødet, er således særdeles aktuelle i en dansk kontekst, og jeg ser frem til også at høre om erfaringerne fra de andre lande på disse vigtige områder.

Punkt 6. Rådsmøde nr. 3237 (landbrug og fiskeri) den 13.-14. maj 2013

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri indledte med at sige, at hun ville forelægge et forhandlingsoplæg under punkt 5, og at de resterende punkter var til orientering. Punkt 11 om skove forelagde hun på vegne af miljøministeren.

1. Reformpakke om den fælles landbrugspolitik:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik

– Statusredegørelse

KOM (2011) 0625, KOM (2012) 0552 og KOM (2013) 0226

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 4)

KOM (2011) 0625 - svar på spørgsmål 1

EUU alm. del (11) - bilag 88 (henvendelse af 10/11-11 fra Mellempøkeligt Samvirke)

KOM (2011) 0625 - bilag 2 (henvendelse af 9/11-11 fra Concord Danmark)

KOM (2011) 0625 - bilag 3 (udtalelse fra det irske parlament vedr. reformpakke om den fælles landbrugspolitik)

EU-note (11) - E 11 (note af 8/11-11 om reform af den fælles landbrugspolitik)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1035, senest behandlet i EUU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 334 (side 979, behandlet i EUU 15/3-13)

EUU alm. del (12) - bilag 127 (side 337 FO, forhandlingsoplæg forelagt 21/11-12)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Jeg tager punkterne 1-4 om landbrugsreformen samlet. Formandskabet vil orientere om status for de uformelle trilogforhandlinger med Europa-Parlamentet. Først vil jeg henvise til, at der netop er oversendt en oversigt, der giver et overblik over de 10-12 vigtigste hovedemner i forhandlingerne og Rådets og Europa-Parlamentets holdninger. Det er ikke fordi, der er noget nyt i den oversigt, men jeg lovede, at I ville få den, så det var nemmere at danne sig et overblik. Jeg synes, den er meget nyttig, fordi det drejer sig om et meget omfattende forslag, som også har givet sig udslag i en meget lang beskrivelse i samlenotatet.

Hvis det kommer til en egentlig drøftelse på rådsmødet, vil vi fra dansk side lægge stor vægt på, at der bliver fundet en løsning på den interne omfordeling på linje med den irske model. Tilsvarende er det også vigtigt, at de grønne krav får en effekt, og at de bliver til at administrere. Et tredje vigtigt punkt er, at der sikres frivillighed for medlemslandene i forhold til f.eks. ordningerne for unge landmænd, små landbrug og definitionen af aktive landmænd, så vi ikke påtvinges unødvendige administrative byrder.

Formandskabet stiler fortsat mod en aftale i juni 2013, hvilket er meget ambitiøst, men fra dansk side vil vi gøre alt, vi kan, for at hjælpe det irske formandskab med at lande et godt kompromis.

2. Reformpakke om den fælles landbrugspolitik:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik ("den horisontale forordning")

– *Statusredegørelse*

KOM (2011) 0628, KOM (2012) 0551 og KOM (2013) 0226

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 26)

EUU alm. del (11) - bilag 30 (henvendelse af 13/10-11 fra Concord Danmark)

EU-note (11) - E 11 (notat af 8/11-11 om reform af landbrugspolitikken)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1035, senest behandlet i EEU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 334 (side 979, senest behandlet i EEU 15/3-13)

EUU alm. del (12) - bilag 127 (side 337 FO, forhandlingsoplæg forelagt 21/11-12)

3. Reformpakke om den fælles landbrugspolitik:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningsforordningen) og om forslag til Rådets forordning om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning om landbrugsprodukter

– *Statusredegørelse*

–

KOM (2011) 0626, KOM (2011) 0629, KOM (2012) 0535 og KOM (2013) 0226

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 39)

EUU alm. del (11) - bilag 30 (henvendelse af 13/10-11 fra Concord Danmark)

EU-note (11) - E 11 (notat af 8/11-11 om reform af landbrugspolitikken)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1035, senest behandlet i EEU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 334 (side 979, senest behandlet i EEU 15/3-13)

EUU alm. del (12) - bilag 127 (side 337 FO, forhandlingsoplæg forelagt 21/11-12)

4. Reformpakke om den fælles landbrugspolitik:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL)

– *Statusredegørelse*

KOM (2011) 0627, KOM (2012) 0553 og KOM (2013) 0226

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 54)

KOM (2011) 0627 - bilag 2 (henvendelse af 5/12-11 fra Økologisk Landsforening)

EUU alm. del (11) - bilag 30 (henvendelse af 13/10-11 fra Concord Danmark)

EU-note (11) - E 11 (notat af 8/11-11 om reform af landbrugspolitikken)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1038, senest behandlet i EUU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 334 (side 979, behandlet i EUU 15/3-13)

EUU alm. del (12) - bilag 127 (side 337 FO, forhandlingsoplæg forelagt 21/11-12)

FO 5. Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om fastlæggelse af en tilpasningssats for direkte betalinger som fastsat i forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår kalenderåret 2013

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2013) 0159

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 73)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Forslaget om finansiel disciplin handler om kalenderåret 2013 og er en tilpasning af den direkte støtte til den aftale, der blev indgået om den flerårige finansielle ramme tilbage i februar 2013. Kommissionen foreslår, at støtten reduceres med ca. 5 pct. for støttebeløb udover de første 5.000 euro per bedrift. Den samlede reduktion er på ca. 1,4 mia. euro. En stor del af beløbet – svarende til 425 mio. euro – går til at finansiere den såkaldte krisereserve for budgetåret 2014. Det resterende skyldes den generelle reduktion af landbrugsbudgettet.

Forslaget skal i princippet vedtages inden den 30. juni 2013, hvilket bliver svært at nå. Uden en vedtagelse vil det i sidste ende være op til Kommissionen at vedtage en reduktion. Fra dansk side støtter vi selvfølgelig aftalen om den flerårige finansielle ramme, som vi har været med til at vedtage, og derfor skal der altså ske en reduktion af den direkte støtte. Men for det første er forslaget om en bundgrænse ikke nævnt i aftalen om den flerårige finansielle ramme, og for det andet medfører en bundgrænse en urimelig forskelsbehandling mellem medlemslandene. Lande med store landbrugsbedrifter kommer til at betale mere end lande med små bedrifter. Der er altså to væsentlige politiske argumenter imod bundgrænsen.

I Rådet er medlemslandene delt i to næsten lige store lejre i spørgsmålet om en bundgrænse. Formandskabet har forsøgt sig med et kompromis med en bundgrænse på 2.000 euro, hvilket også indgik som et midlertidigt kompromis i den generelle indstilling til landbrugsreformen. Tilsvarende er der også uenighed i Europa-Parlamentets Landbrugsudvalg, hvor der med ændringsforslagene til landbrugsreformen foreslås helt at fjerne bundgrænsen.

FO Fra dansk side støtter vi forslaget eller et kompromisforslag, der kan opnå kvalificeret flertal i Rådet, idet man arbejder for at alle berørte medlemslande bidrager ligeligt til finansiel disciplin, og at bundgrænsen på 5.000 euro dermed bliver fjernet. Derudover arbejder vi for, at de administrative omkostninger i forbindelse med implementeringen af forslaget bliver så lave som muligt.

Men jeg vil gerne understrege, at det nok bliver svært at nå til enighed om forslaget. Fra dansk side vil vi holde sammen med de medlemslande, der ønsker at fjerne bundgrænsen helt.

Lene Espersen meddelte, at Det Konservative Folkeparti støttede mandatet og var af den holdning, at de to fremførte hovedargumenter er de rigtige. Det må være sådan, at alle medlemsstater, der er omfattet af finansiel disciplin bidrager på lige fod til budgetrestriktioner. Hun håbede, det ville lykkes at samle en stor gruppe lande med det formål at lande en fornuftig løsning.

Erling Bonnesen gav udtryk for Venstres opbakning til mandatet og anbefalede ministeren at gå til makronerne i EU, da han anså det for helt urimeligt, at nogle lande forsøger at få en større andel af kagen, end de er berettiget til. Han var derfor enig i, at bundgrænserne skal væk, men var godt klar over, at ministeren havde en vanskelig sag.

Merete Riisager fremførte Liberal Alliances støtte til mandatet. Partiet mente, det var vigtigt at have en ambition om at udfase landbrugsstøtten og var af den holdning, at mandatet var et skridt i den retning. Hun havde noteret sig, at reduktionen vil ramme skævt og tilsluttede sig derfor regeringens ambition om at fjerne bundgrænsen. Afslutningsvis ville hun gerne vide, om regeringen har fokus på andre områder, hvor man fra nationalt hold kan forbedre landbrugets konkurrenceevne.

Pia Adelsteen var i tvivl om omfanget af et ja til mandatet. Hun var indforstået med sagen, men stillede sig tvivlende over for det endelige udfald. Kunne ministeren uddybe, hvad det værste, der kunne ske, var?

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten støttede mandatet.

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri takkede for støtten til mandatet.

Hun erklærede sig enig med Erling Bonnesen i, at det var et spørgsmål om at gå til makronerne.

Som svar på Pia Adelsteens spørgsmål, sagde hun, at det aktuelle forslag, der vil medføre en skævvridning, vil være det værste udfald. At kun landbrug, der modtager over 5000 euro skal betale til krisefonden, er en indirekte måde at fordele landbrugsstøtte på.

Som ministeren så det, var problemet, at det er Kommissionens forslag, og når Rådet er delt i lige store lejre, bliver det svært at få et andet forslag vedtaget. Set i det lys kunne det være nødvendigt at danne en alliance mellem dem, som helt vil have 5000 euro bundgrænsen fjernet, og dem som mener, at beløbet skal reduceres. En 2000 euro grænse var rent faktisk en del af de sidste forhandlinger, men hvis det ikke bliver besluttet, at det bliver enten mellem 0 og 2000 euro, står Kommissionen tilbage og kan gennemføre grænsen på de 5000 euro.

Hun konkluderede, at der var to argumenter i sagen. For det første et juridisk, der går på, at forslaget ikke falder inden for EU's flerårige finansielle ramme og for det andet det meget urimelige i forslaget.

Til Merete Riisager spørgsmål om landbrugets konkurrenceevne sagde ministeren, at der forelå mange initiativer. For indeværende var regeringen mest optaget af Natur- og Landbrugskommissionens afrapportering, som også handler om at sikre et frugtbart landbrug i fremtiden, men også vækstteamet inden for fødevarer, der skal arbejde på at forbedre eksporten.

Generelt, sagde ministeren, var regeringen stærkt optaget af landbrugets konkurrenceevne og dermed også af, at der ikke opstår en skævvridning, fordi det giver en stor konkurrenceulempe for landmændene.

Pia Adelsteen gav endeligt udtryk for, at Dansk Folkeparti tilsluttede sig ministerens forhandlingsoplæg.

Formanden konkluderede, at der var enstemmig opbakning til regeringens forhandlingsoplæg.

6. Reformpakke om den fælles fiskeripolitik: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den fælles fiskeripolitik

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0425

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 76)

KOM (2011) 0425 - bilag 2 (henvendelse af 12/4-13 fra

Greenpeace)

KOM (2011) 0425 - bilag 1 (henvendelse af 8/5-12 fra

Greenpeace)

KOM (2011) 0417 - bilag 2 (henvendelse af 9/8-11 fra Danmarks

Fiskeriforening)

EUU alm. del (11) - bilag 267 (notat om den sociale dimension af

EU's fiskeripolitik)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1038, senest behandlet i

EUU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 274 (side 858, behandlet i EUU 22/2-

13)

EUU alm. del (11) - bilag 549 (side 1172 FO, forhandlingsoplæg

forelagt 11/5-12)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Under grundforordningen på fiskerireformen drøfter vi fortsat de svære politiske emner. Det er som nævnt i april MSY - dvs. maksimalt bæredygtigt udbytte - de flerårige forvaltningsplaner, regionalisering og udsmidsforbud. Fra dansk side presser vi på for, at der bliver fundet et kompromis.

På en række punkter vil det være positivt, hvis vi nærmer os Europa-Parlamentet lidt mere i vores forhandlinger. Det gælder for eksempel MSY-målet og udsmidsforbuddet, men der er fortsat modstand fra særligt de sydlige medlemslande.

Et andet væsentligt udestående er spørgsmålet om vedtagelsen af forvaltningsplaner. Her kan der være nogle stridigheder. Jeg mener, at vi fra Rådets side må kunne udvise en vis fleksibilitet over for Europa-Parlamentet. Formandskabets hensigt er at finde et ordvalg, som ikke er i konflikt med de forskellige opfattelser af kompetencer mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Vi skal undgå, at konflikten blokerer for en vedtagelse af reformen.

Forhåbentlig kan vi opnå en aftale med Europa-Parlamentet om fiskerireformen allerede her i maj måned.

7. Reformpakke om den fælles fiskeripolitik:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter

– *Statusredegørelse*

–

– *KOM (2011) 0416*

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 91)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 360 (side 1038, senest behandlet i EEU 19/4-13)

EUU alm. del (12) - bilag 197 (side 678, behandlet i EEU 25/1-13)

EUU alm. del (11) - bilag 543 (side 1055 FO, forhandlingsoplæg forelagt 11/5-12)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: På markedsordningen for fiskevarer lader det til, at man er ved at være meget tæt på et kompromis mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Det sværeste spørgsmål indtil nu har været omfanget af mærkning af fiskevarer, hvor vi fra dansk side lægger vægt på, at der ikke laves en dobbeltregulering, da vi allerede har en lovgivning om mærkning af fødevarer.

8. Fiskeripartnerskabsaftale med Republikken Elfenbenskysten

- a) Forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne og midlertidig anvendelse af protokollen mellem Den Europæiske Union og Republikken Elfenbenskysten om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen mellem de to parter,
  - b) Forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol mellem Den Europæiske Union og Republikken Elfenbenskysten om de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen mellem de to parter, og
  - c) Forslag til Rådets forordning om fordeling af fiskerimuligheder i henhold til protokollen mellem Den Europæiske Union og Republikken Elfenbenskysten om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen mellem de to parter
    - *Tidlig forelæggelse*
- KOM (2013) 0188, KOM (2013) 0190 og KOM (2013) 0189
Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 98)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Kommissionen har indgået en ny protokol under fiskeripartnerskabsaftalen med Elfenbenskysten. Aftalen vedrører udelukkende fiskeri efter tun.

Fra dansk side holder vi os til vores sædvanlige tilgang, som der var enighed om i Fødevareudvalget tilbage i januar 2011, hvor der blandt andet blev lagt vægt på at sikre et bæredygtigt fiskeri og menneskerettigheder.

9. Kommissionens rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om de erfaringer, der er gjort med anvendelsen af økologiforordningen, og om Kommissionens evaluering af forordningen

– *Vedtagelse af rådskonklusioner*

KOM (2012) 0212

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 103)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: På baggrund af Kommissionens rapport om økologiforordningen tilbage fra 2012 har formandskabet fremlagt et udkast til rådskonklusioner om økologi. Grundlæggende er der bred opbakning til udkastet, der er holdt i relativt generelle vendinger. En vigtig pointe fra dansk side er, at det er blevet indføjet, at udviklingen af økologien skal ske på et ambitiøst niveau. Vi ser frem til, at Kommissionen kommer med et forslag til en revision af forordningen

10. Forslag til Rådets afgørelse om fastlæggelse af Den Europæiske Unions holdning for så vidt angår visse resolutioner, som skal til afstemning inden for rammerne af Den Internationale Vinorganisation (OIV)

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2013) 0243

Rådsmøde 3237 – bilag 1 (samlenotat side 107)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Den Internationale Vinorganisation er røget lidt ind og ud af dagsordenen. Vi regner med, at den kommer på dagsordenen. Fra dansk side støtter vi forslaget.

11. Forslag til rådsbeslutning om institutionelle forhold i relation til en juridisk bindende aftale om skove i Europa

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3237 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Punkt 11 om en juridisk bindende aftale om skove i Europa forelægger jeg på vegne af miljøministeren. Det handler om beskyttelse og bæredygtig drift af skovene i Europa. Der udestår en afklaring af det institutionelle ophæng i forhold til FN-systemet, dvs. at det er et spørgsmål om, hvilken organisation, man skal koble det op på. Fra dansk side har vi været fleksible i forhold til at finde en løsning. Derudover kan I se en beskrivelse i samlenotatet fra miljøministeren.

12. Eventuelt

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri havde ikke bemærkninger til dette punkt.

13. Siden sidst

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri: Under siden sidst kan jeg fortælle, at der er faldet en præjudiciel afgørelse ved EU-domstolen i sag nr. C-568/11, som Agroferm A/S har anlagt mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri ved Vestre Landsret.

Det drejer sig om, hvorvidt virksomheden skal tilbagebetale allerede udbetalte støttebeløb, såkaldte produktionsrestitutions, og om virksomheden er berettiget til udbetaling af yderligere støtte fra EU i henhold til markedsordningen for sukker før 2006. Det handler om tilbagebetaling af et ret stort beløb, som nu inklusive renter er på ca. 110 mio. kr.

Under retssagen ved Vestre Landsret opstod der tvivl om fortolkningen af EU's tariffingsregler og nogle bagvedliggende EU-regler. Som følge heraf blev en række præjudicielle spørgsmål forelagt for EU-Domstolen.

Udvalget modtog et notat den 15. februar 2012. EU-Domstolens præjudicielle afgørelse forventes at komme primo august. I præjudicielle sager ved EU-Domstolen kommer generaladvokaten gerne med et forslag, før EU-Domstolen afsiger dom. Og nu har vi fået dette forslag, og generaladvokaten har givet ministeriet medhold i alle de fremførte synspunkter.

Det betyder, at Danmark og ministeriet sandsynligvis får medhold i retssagen ved Vestre Landsret. Forslaget er dog ikke bindende, og EU-Domstolens endelige besvarelse kan afvige fra generaladvokatens forslag, men alt i alt er det altså et positivt tegn.

Punkt 7. Rådsmøde nr. 3239 (uddannelse, ungdom, kultur og sport – kultur- og sportsdelen) den 16.-17. maj 2013

Formanden bød særligt velkommen til kulturministeren, der for første gang deltog i et europaudvalgsmøde i denne egenskab. Ministeren skulle forelægge punkt 6-13 på dagsordenen, og der var ingen forhandlingsoplæg.

Kulturministeren takkede for velkomsten og gav udtryk for, at hun så frem til samarbejdet med udvalget. Hun gjorde opmærksom på, at hun kort ville omtale fem af punkterne på det kommende rådsmødes kultur- og sportsdel. Ministeren henviste ligeledes til samlenotatet.

6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et EU-initiativ vedrørende ”Den Europæiske Kulturhovedstad” 2020-2033

– *Generel indstilling*

KOM (2012) 0407

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 129 (side 378, senest behandlet i EUU 23/11-12)

Kulturministeren: Det første dagsordenspunkt er punkt 6 om forslag til Den Europæiske Kulturhovedstad 2020-2033, som er det eneste lovgivningsmæssige forslag på rådsmødet. I den generelle indstilling videreføres det nuværende program i alt væsentligt. Rådet har dog bl.a. strammet op på nogle af vurderingskriterierne for ansøgningerne til titlen med henblik på at sikre, at kulturhovedstæderne har et relevant indhold af høj kvalitet og samtidig organiseres og administreres hensigtsmæssigt.

Pia Adelsteen stillede sig tvivlende over for den europæiske kulturhovedstad som begreb. Hun var ved gennemlæsning af målsætningerne for projektet faldet over en formulering om at øge mangfoldigheden, men også den europæiske dimension. Hvad betød sidstnævnte?

Kulturministeren svarede, at hun fornemmede, at det handler om, at mangfoldighed er et fælles begreb for at kulturer mødes, og at den europæiske dimension dermed er et udtryk for, at man lader forskellige byer være kulturhovedstæder og dermed lærer de forskellige kulturer at kende. Den europæiske dimension kunne også dække over den fælles europæiske kulturarv og de fælles værdier og historie.

Formanden indskød, at hun ikke ville åbne for en længere diskussion mellem kulturministeren og Pia Adelsteen om mangfoldighed.

UDG. 7. Afgørelse fra Rådet om hvilken holdning EU skal tage i Komitéen for kulturelt samarbejde, som er nedsat i henhold til Frihandelsaftalen mellem EU og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Sydkorea mht. vedtagelse af forretningsorden for komitéen for kulturelt samarbejde

– *Rådsafgørelse*

KOM (2012) 0463

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlentat side 9)

Punktet var udgået.

8. Rådsafgørelse om udpegning af Den Europæiske Kulturhovedstad for 2017, Danmark og Cypern samt for Malta i 2018

– *Vedtagelse*

KOM (2013) 0248

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlentat side 12)

Kulturministeren: Med hensyn til det gældende kulturhovedstadsprogram vil jeg gøre opmærksom på, at Rådet under dagsordenspunkt 8 formelt vil udpege Aarhus som vores egen kommende kulturhovedstad i 2017.

9. Politisk drøftelse om kulturens rolle i EU's eksterne relationer

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlenotat side 14)

Kulturministeren: Dagsordenspunkt 9 handler om brug af kultur som blødt politisk instrument i EU's eksterne forbindelser. Jeg kan oplyse, at emnet har baggrund i Rådets arbejdsplan vedrørende kultur 2011-2014, hvor udviklingen af en strategisk tilgang til kultur i EU's forbindelser med omverden er en prioritet.

En ekspertgruppe med repræsentanter fra kulturministerier og udenrigsministerier i medlemslandene – og med Kommissionen og Den Fælles Udenrigstjeneste for bordenden – har sidste år arbejdet med emnet med udgangspunkt i Kina som et konkret eksempel. Arbejdet er mundet ud i en række anbefalinger til, hvordan og hvornår det kan give merværdi at bruge kultur strategisk i EU's forbindelser med tredjelande.

Formandskabet har på rådsmødet lagt op til en debat om mulig opfølgning på ekspertgruppens anbefalinger. Disse anbefalinger lægger ikke op til at erstatte, men til at supplere den bilaterale kulturudveksling, der foregår mellem medlemsstaterne og resten af verden.

Kultur som blød magt og kulturens rolle i eksterne forbindelser var sat på dagsordenen under det danske EU-formandskab sidste år og ligger i fin forlængelse af det samarbejde, der er i Danmark mellem bl.a. Kulturministeriet og Udenrigsministeriet om international kulturudveksling.

10. Henstilling fra Kommissionen med henblik på Rådets afgørelse om bemyndigelse af Europa-Kommissionen til at deltage på EU's vegne i forhandlingerne om en international konvention fra Europarådet om bekæmpelse af manipulation af sportsresultater

– *State of play*

KOM (2012) 0655

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlenotat side 17)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 129 (side 384, senest behandlet i EUU 23/11-12)

Kulturministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

11. Konklusioner fra Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om dobbelte karriereløb for idrætsudøvere

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlenotat side 22)

Kulturministeren: Med hensyn til sportsdelen vil jeg nævne dagsordenspunkt 11. Det forventes, at der på rådsmødet bliver vedtaget konklusioner om dobbelte karriereløb for idrætsudøvere.

Konklusionerne har til formål gennem forskellige forslag og opfordringer at fremme eliteidrætsudøveres mulighed for på forsvarlig vis at kombinere en eliteidrætskarriere med uddannelse og/eller arbejde. F.eks. opfordres medlemsstaterne til at give eliteidrætsudøvere mulighed for tilpassede uddannelsesforløb og til at fremme vejledning af idrætsudøvere med henblik på, at de kan have en civil karriere ved siden af eller efter idrætskarrieren.

I Danmark ligger arbejdet med dobbelte karriereløb for eliteidrætsudøvere primært hos Team Danmark, som med forskellige værktøjer arbejder på at gøre det muligt for idrætsudøvere at tage en uddannelse eller have et arbejde. F.eks. har Team Danmark etableret et virksomhedssamarbejde, som skal gøre det lettere for eliteidrætsfolk at få et job.

Det kan også nævnes, at der netop er sendt et lovforslag i høring som opfølgning på aftalen om en reform af SU-systemet. Af lovforslaget fremgår det, at der kan gives dispensation til eliteidrætsudøvere fra den nye regel om, at studerende bindende er tilmeldt prøver svarende til et fuldt studieår, og at den studerende ikke kan framelde sig prøverne. Muligheden for dispensation for eliteidrætsudøvere er et konkret eksempel på, hvordan uddannelsesforløb kan tilpasses eliteidrætsudøveres særlige behov.

Konklusionerne, som skal vedtages på rådsmødet, flugter overordnet med den danske indsats på området, og fra dansk side byder vi konklusionerne velkommen.

12. Antidoping

– Information fra formandskabet

– Politisk drøftelse

Rådsmøde 3239 – bilag 2 (samlenotat side 26)

Kulturministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

13. Kulturel mangfoldighed i forbindelse med det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3239 – bilag 3 (supplerende samlenotat)

Punktet sætter fokus på kulturel mangfoldighed i forbindelse med en frihandelsaftale mellem EU og USA. Formandskabet har lagt op til en udveksling af synspunkter om kulturel mangfoldighed i forbindelse med det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab. Baggrunden er planerne om åbning af forhandlinger mellem EU og USA om en frihandelsaftale, som handels- og investeringsministeren vil forelægge for udvalget senere i dag (se punkt 4).

I denne sammenhæng lægger regeringen vægt på, at en frihandelsaftale muliggør opretholdelsen af danske støtteordninger på det audiovisuelle område, idet størstedelen af de danske film- og av-produktioner vil forsvinde, såfremt de danske støtteordninger ikke opretholdes. Forholdet er allerede reflekteret i den seneste version af udkastet til forhandlingsdirektiver, som understreger, at nationale støtteordninger og politikker på av-området kan opretholdes.

14. Eventuelt

Kulturministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

15. Siden sidst

Kulturministeren havde ikke bemærkninger til dette punkt.

FO Punkt 8. Forslag til direktiv om fremstilling, præsentation og salg af tobak og tobaksrelaterede produkter

KOM (2012) 0788

KOM (2012) 0788 – bilag 6 (samlenotat)

KOM (2012) 0788 – bilag 5 (Folketingets udtalelse)

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 1

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 2

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 3

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 4

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 5

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 7

KOM (2012) 0788 – svar på spørgsmål 9

EU-note (12) – E 14 (notat af 14/1-13)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 350 (side 1008, samråd med sundhedsministeren vedr. samrådsspørgsmål P 4/4-13)

EUU alm. del (12) – bilag 300 (side 927, senest behandlet i EUU) 1/3-13) (fortroligt)

Sundheds- og forebyggelsesministeren: Jeg forelægger Kommissionens forslag til et nyt tobaksvaredirektiv til forhandlingsoplæg. Forslaget blev fremsat i december sidste år og drøftes i øjeblikket på arbejdsgruppeniveau. Det irske formandskab prioriterer sagen højt og har intensiveret forhandlingerne frem mod sundhedsministrenes rådsmøde den 21. juni 2013. Vi kender ikke dagsordenen for rådsmødet endnu, men det kan ikke udelukkes, at formandskabet vil sigte efter politisk enighed. Det er derfor meget vigtigt, at vi får fastlagt en dansk holdning, så vi kan præge forhandlingerne i Bruxelles.

Direktivet har til formål at sikre et velfungerende indre marked for tobaksvarer og samtidig sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau. Rygning er yderst sundhedsskadeligt, og 94 pct. af rygerne starter, før de er fyldt 25 år. Derfor har forslaget for det første fokus på at sikre, at tobaksvarer ikke målrettes børn og unge, og for det andet at tobaksforbrug er et informeret valg blandt voksne. Jeg håber derfor, vi kan nå til en fælles forståelse af behovet for en udbygning af de eksisterende regler i tobaksvaredirektivet.

Samlet set mener regeringen, at der er tale om et godt og konstruktivt forslag med mange gode elementer, og som indeholder væsentlige danske fingeraftryk i form af forslag til regler om tilsætningsstoffer til tobaksvarer og særligt et forbud mod slikcigaretter, altså ikke tyggegummicigaretter eller lakridspiber, men tobakscigaretter tilsat smagsstoffer, der gør, at de lugter og smager som slik. Fra dansk side har vi gennem en årrække lagt pres på Kommissionen for at få europæiske regler for brug af tilsætningsstoffer og for et forbud mod cigaretter med overdreven brug af smagsstoffer, som camouflerer smagen af tobak, og som er stilet mod at gøre rygestart nemmere.

En styrket regulering af brug af tilsætningsstoffer i tobaksvarer er et helt centralt element i direktivforslaget. For det første forbydes cigaretter, rulletobak og røgfri tobaksprodukter, der har en kendetegnende aroma. Det gælder for eksempel cigaretter, der smager af frugt, slik, piña colada eller noget andet kreativt. For det andet forbydes tilsætningsstoffer, der forbindes med energi og vitalitet, og som giver indtryk af, at en tobaksvarer er mindre farlig, eller som forbindes med sundhedsmæssige fordele. For det tredje forbydes aromastoffer i filtre, papir eller pakninger. Og for det fjerde forbydes tobaksvarer med øget toksicitet eller mere udtalte vanedannede virkninger. Forslaget imødekommer altså det danske ønske om et fokus på tobaksprodukter, der virker særlig tiltrækkende på unge og på regulering af tilsætningsstoffer med toksiske og vanedannende egenskaber. Det bakker regeringen op om.

Om spørgsmålet om et forbud mod tobaksvarer med en kendetegnet aroma, mener regeringen, at der så vidt muligt bør findes en løsning, som ikke vil betyde et forbud mod mentolcigaretter. Samtidig er det regeringens opfattelse, at de foreslåede regler er særligt relevante i forhold til fabriksfremstillede cigaretter og rulletobak. Det er trods alt cigaretter og rulletobak, der tegner omkring 90 pct. af forbruget af røgtobak i EU. I direktivforslaget er der lagt op til, at pibetobak, cigarer og cigarillos undtages fra forbuddet mod kendetegnende aromaer, da disse produkter primært forbruges af ældre forbrugere. Regeringen mener, at det på samme måde også vil være relevant at undtage røgfri tobaksvarer ud fra et tilsvarende hensyn til brugernes aldersprofil og en vurdering af, at udbredelsespotentialet for disse produkter er begrænset.

I forhold til mærkning og emballering foreslås det at øge størrelserne af advarslerne på cigaretter og rulletobak, så de kommer til at dække 75 pct. af forsiden og bagsiden af pakken. Samtidig lægges der op til at gøre brugen af kombinerede tekst- og billedadvarsler obligatorisk i EU. På siderne af pakken skal der placeres henholdsvis en kort generel advarsel og en kort informationsmeddelelse, som skal dække 50 pct. af siderne. Der foreslås mindre restriktive krav for mærkning af cigarer, cigarillos og pibetobak og for røgfri tobaksvarer. Disse produkter er ikke omfattet af kravet om brug af billedadvarsler, og advarslerne skal dække en mindre del af pakkens areal.

I forhold til produktbeskrivelser udvides det eksisterende forbud mod at anvende elementer, der antyder, at en bestemt tobaksvarer er mindre skadelig end andre. I dag er det ikke tilladt at bruge betegnelser som mild og light, og med forslaget udvides forbuddet til også at omfatte elementer, som giver indtryk af, at en bestemt tobaksvarer har vitaliserende, energigivende eller andre positive virkninger.

Det vil efter forslaget heller ikke være tilladt at anvende elementer, der for eksempel henviser til smag, tilsætningsstoffer, eller som får varen til at ligne en fødevarer. Forslaget omfatter blandt andet et forbud mod tynde cigaretter, der anses for at være vildledende og som anses for at appellere særligt til unge.

Regeringen er positiv over for den foreslåede udbygning af kravene til mærkning og emballering, så pakningen i højere grad afspejler det produkt, der er inden i. Det vil sige et produkt, der er stærkt sundhedsskadeligt og afhængighedsskabende, og som ikke skal bruges af børn og unge.

For regeringen er det et vigtigt hensyn, at de mere restriktive krav til pakkernes udseende og indhold på den måde vil bidrage til at sikre, at alle borgere i EU får mulighed for at træffe informerede valg om produkterne. Samtidig er det vigtigt, at der er tale om balancerede krav, der ikke pålægger virksomhederne unødige byrder. Efter min opfattelse er der grundlæggende tale om en fornuftig videreudvikling af de eksisterende krav. Når det er sagt, er der også enkelte elementer, der ikke synes tilstrækkeligt velbegrundede, og som der er behov for at se nærmere på. For eksempel mener regeringen, at rulletoak fortsat bør kunne sælges i dåser, og at advarslerne for andre produkter end fabriksfremstillede cigaretter fortsat skal kunne påsættes emballagen i form af uaftagelige klistermærker.

Forslaget lægger op til, at snus skal være forbudt. Spørgsmålet om snus er efter regeringens opfattelse en problemstilling, hvor der kan argumenteres for og imod. Regeringen har noteret sig, at Sundhedsstyrelsen oplyser, at brug af snus er forbundet med øget sygdomsrisiko, og at snus er kræftfremkaldende og afhængighedsskabende. Desuden har regeringen noteret sig, at hverken WHO eller Sundhedsstyrelsen ud fra en sundhedsfaglig vurdering kan anbefale snus i forbindelse med rygestop. Samtidig fæstner regeringen sig ved, at Sundhedsstyrelsen oplyser, at risikoen for at få alvorlige sygdomme som følge af daglig brug af snus er mindre end ved et tilsvarende dagligt brug af cigaretter.

Samlet set er det på den baggrund regeringens opfattelse, at det bør være overladt til medlemslandene selv at beslutte, om de ønsker at tillade snus, der i mange tilfælde er et nicheprodukt, som anvendes af en lille del af befolkningen og typisk kun i visse medlemslande.

Forslaget omfatter også en række krav, som har til formål at sikre sporbarheden af tobaksvarer og muligheden for at kontrollere produkternes ægthed. Det foreslås at etablere et fælles følge- og sporingssystem for tobaksvarer i hele leverandørkæden med undtagelse af detaileddet. Det foreslås også, at alle pakninger skal forsynes med en entydig identifikator og en synlig sikkerhedsfeature. Der er i WHO-regi etableret en protokol om bekæmpelse af ulovlig handel med tobaksvarer. EU og de enkelte medlemslande skal i løbet af 2013 beslutte, om de vil ratificere protokollen.

Der pågår derfor drøftelser om, hvorvidt systemet skal etableres nu i regi af tobaksvaredirektivet eller senere som en del af WHO-protokollens gennemførelse i EU og dets medlemslande. Umiddelbart ville det set med regeringens øjne have været fint, hvis man havde afventet implementeringen af WHO-protokollen, fordi det havde givet os mere tid. Men nu ligger forslaget på bordet, og regeringen kan grundlæggende støtte fælles regler på EU-niveau som et væsentligt element i bestræbelserne på at bekæmpe ulovlig handel med tobaksvarer.

Og selv om der er behov for justeringer i forslaget, for at sikre at særligt de små og mellemstore virksomheder ikke pålægges unødvendige byrder, mener regeringen, at forslaget overordnet ser fornuftigt ud. Regeringen vægter i den forbindelse, at en effektiv indsats mod ulovlig handel samtidig vil bidrage til at sikre, at tobaksvarer på det europæiske marked lever op til direktivets krav.

Som noget nyt lægges der op til, at direktivet skal omfatte visse varer, der ikke indeholder tobak. Det drejer sig for det første om nikotinholdige produkter, som for eksempel e-cigaretter. Forslaget indebærer, at nikotinholdige produkter skal godkendes i henhold til reglerne i lægemiddellovgivningen, hvis nikotinholdet overstiger et vist niveau. Produkter, der har et lavere nikotinhold end de fastsatte grænseværdier, kan efter forslaget markedsføres uden godkendelse efter lægemiddellovgivningen, men skal forsynes med en sundhedsadvarsel. For det andet drejer det sig om urtebaserede rygeprodukter, der efter forslaget også skal påføres en sundhedsadvarsel. Regeringen mener som udgangspunkt, at direktivet kun skal gælde for varer, som indeholder tobak.

Direktivforslaget indeholder ganske mange delegationsbeføjelser til Kommissionen. Den udprægede brug af delegerede retsakter gør det vanskeligt at foretage en tilbundsående vurdering af direktivets konsekvenser. Regeringen mener derfor, at der er behov for en grundig vurdering af hver enkelt delegationsbeføjelse for at sikre en fornuftig afgrænsning af Kommissionens muligheder for at foretage efterfølgende tilpasninger af bestemmelserne i direktivet.

Regeringen mener, at bemyndigelser til Kommissionen, som vil kunne føre til et forbud mod bestemte tobaksvarer, som vil pålægge virksomhederne væsentlige byrder, eller som vil indebære en risiko for tab af arbejdspladser i Danmark, bør udgå af direktivforslaget.

Sammenfattende er regeringen grundlæggende positivt indstillet over for Kommissionens forslag til direktiv om salg, fremstilling og præsentation af tobaksvarer. Og regeringen deler Kommissionens opfattelse af, at reglerne for salg, fremstilling og præsentation af tobaksvarer bør afspejle produkternes vanedannende egenskaber og de negative sundhedsmæssige konsekvenser ved forbruget af dem. Regeringen kan i den forbindelse støtte, at der med forslaget sættes særlig fokus på at bremse tilgangen af nye brugere af tobaksvarer, ikke mindst blandt børn og unge, og på at give alle borgere mulighed for at træffe informerede valg om produkterne.

FO På den baggrund agter regeringen at tilslutte sig direktivforslaget, idet Danmark under forhandlingerne vil lægge vægt på, at der indføres europæisk regulering af brugen af tilsætningsstoffer i tobaksvarer, herunder et forbud mod cigaretter og rulletobak med en kendetegnende aroma. Danmark vil arbejde aktivt for, at der findes en løsning, som ikke indebærer et forbud mod mentolcigaretter, ligesom Danmark vil arbejde for, at den fremtidige regulering vedrørende tilsætningsstoffer i videst muligt omfang forankres på EU-niveau. I forhold til mærkning, vil vi lægge vægt på, at bestemmelserne udformes på en måde, så advarslernes størrelse og indhold ikke væsentligt afviger fra Kommissionens forslag.

Vi vil også lægge vægt på, at forbuddet mod produktbeskrivelser og andre elementer, der giver indtryk af, at en bestemt tobaksvarer har positive eller mindre skadelige virkninger m.v., fastholdes i forslaget, herunder forbuddet mod tynde cigaretter, og at der indføres krav til tobaksvarerpackningernes udseende og indhold. Med hensyn til snus vil vi lægge vægt på, at de enkelte medlemslande får mulighed for at tillade salg af snus, herunder løs snus, på deres egne markeder. Og så vil vi lægge vægt på, at antallet af delegerede retsakter i direktivet minimeres, herunder at det sikres, at delegerede retsakter anvendes til at udbygge eller ændre visse ikkevæsentlige elementer og dermed respekterer anvendelsesområdet for delegerede retsakter.

Herudover vil vi arbejde aktivt for, at de konkrete bestemmelser i direktivet udformes på en måde, der sikrer, at virksomhederne, herunder særligt de små og mellemstore virksomheder, ikke pålægges unødige byrder. Vi vil også arbejde aktivt for, at kravene til et kommende fælles følge- og sporingsystem fastlægges på et niveau, der svarer til de krav, som er fastlagt i WHO-protokollen om bekæmpelse af ulovlig handel. Endeligt vil vi arbejde for, at direktivet alene skal finde anvendelse på varer, som indeholder tobak.

Som nævnt, forventer jeg, at forslaget vil være på dagsordenen for det kommende sundhedsministermøde den 21. juni 2013, og det betyder, at jeg kommer og orienterer om sagen igen allerede om en måneds tid, den 7. juni. Men som jeg nævnte indledningsvist, skubber formandskabet på for at skabe fremdrift i forhandlingerne, og det er derfor vigtigt, at vi får fastlagt den danske holdning nu, så vi kan sætte et godt, dansk præg på forhandlingerne frem mod rådsmødet.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, jeg synes, der er tale om et velafbalanceret forhandlingsoplæg, som afspejler, at vi har foretaget en grundig afvejning af de forskellige hensyn, og jeg håber derfor, at der vil være en bred opbakning til regeringens linje.

Lene Espersen påpegede, at et bredt flertal i Folketinget har afgivet en begrundet udtalelse, om at direktivet med dets mange delegerede retsakter er i strid med nærhedsprincippet. Efter hendes mening bør man ikke overlade så stor beslutningskompetence til Kommissionen og dermed til embedsmændene, og hun opfordrede derfor ministeren til at komme op i gear: Forhandlingsoplægget var simpelt hen for slapt.

Lene Espersen nævnte som det første salget af løs snus, som man har regnet med at kunne bevare, siden man begyndte at diskutere regulering af tobak på EU-plan. Det er ikke godt nok, at ministeren vil lægge vægt på at bevare muligheden for det: Der skal lægges *afgørende* vægt på det punkt. Direktivets problem er, mente hun, at det med kirurgisk præcision rammer alt, der er mindre sundhedsskadeligt end at ryge cigaretter.

Dernæst rejste Lene Espersen spørgsmålet om mentolcigaretter, som Kommissionen argumenterer for at forbyde, fordi mange unge ryger dem. Men f.eks. i Polen ryger halvdelen af alle rygere mentolcigaretter, så hun mente ikke, det var holdbart at skubbe de unge foran sig som argument. Ministeren måtte også lægge afgørende vægt på, at mentolcigaretter ikke forbydes på EU-plan.

En undtagelse for Danmark er ikke nok, da det vil føre til illegal handel, hvis man samtidig forbyder mentolcigaretterne i de andre medlemslande.

Lene Espersen bifaldt til gengæld, at ministeren vil arbejde for, at man fortsat tillader anvendelsen af forskellige typer emballage og advarsler i form af uaftagelige klistermærker. Detailregulering er efter hendes mening ikke EU's opgave.

Antallet af delegerede retsakter skal mindskes, og ministeren bør vende tilbage til udvalget løbende og orientere om, hvilke delegerede retsakter, der bliver pillet ud, så udvalget kan følge med i processen. Det Konservative Folkeparti kan dog godt se meningen med delegerede retsakter på områder som nye typer vanedannende eller toksiske stoffer, så de hurtigt kan forbydes.

Hvad angår sporing af illegale cigaretter, er Det Konservative Folkeparti enig i, at WHO-reglerne skal implementeres. Lene Espersen opfordrede til at gå efter de store fisk først og til at sørge for en rimelig overgangsperiode for de mindre tobaksproducenter, der skal investere – for dem – store beløb.

Lene Espersen efterlyste afslutningsvis en mere substantiel udlægning af mandatet, ikke mindst hvad angår de emner, som har optaget et flertal i Folketinget: spørgsmålene om snus, mentolcigaretter og delegerede retsakter.

Pia Adelsteen var enig i Lene Espersens indvendinger og ville derudover gerne have bekræftet, at e-cigaretter ikke vil blive forbudt. Som inkarneret ryger vidste hun, at rygning i høj grad handler om vaner, og at det lykkes mange mennesker at nedsætte eller helt udfase deres tobaksforbrug ved hjælp af e-cigaretter. Hun håbede, at ministeren vil lægge afgørende vægt på de nævnte indvendinger mod direktivforslagets detailregulering.

Merete Riisager kaldte sagen for et klassisk eksempel på overførsel af barnepigestaten til internationalt niveau, som måske kan forklare, hvorfor røde partier er begyndt at omfavne EU, mens borgerlige partier bliver mere kritiske. Bare et demagogisk begreb som "slikcigaretter": De fleste borgere er klar over, at cigaretter ikke er slik. Hun spurgte, om ministeren mente, at andre cigaretter, som er tilsat smag, i EU's optik adskiller sig fra mentolcigaretter; om hvordan ministeren forestillede sig, at direktivet vil påvirke den illegale handel med cigaretter, der befinder sig på et historisk højt niveau; om ministeren i forbindelse med kravet om advarsler på cigaretpakkerne var opmærksom på, at advarselene kunne få cigaretrykning til at fremstå mere spændende for nogen; hvordan ministeren vil modsvare den million danske kroner, som forsvinder i afgifter, hvis mentolcigaretter forbydes, og begrundelsen for at forbyde tynde cigaretter var.

Lykke Friis meddelte, at Venstre deler Lene Espersens syn på sagen. Spørgsmålet om delegerede retsakter er essentielt, men der skal også lægges afgørende vægt på at tillade salg af snus og mentolcigaretter.

Stine Brix sagde, at direktivet efter Enhedslistens mening skulle ændres på fire afgørende punkter: de delegerede retsakter, løs snus, mentolcigaretter og ikketobaksholdige produkter.

Sundheds- og forebyggelsesministeren sagde indledningsvis, at forhandlingsoplæggets præmis er, at den nuværende praksis med salg af løs snus er EU-stridig og beror på en vildfarelse, som hun havde nævnt på samrådet den 4. marts 2013. Nu var det de fremadrettede regler, der var på dagsordenen.

Sundhedsministeren svarede samtlige spørgsmålsstillere, at regeringen med velberåd havde valgt ikke at lægge afgørende vægt på snus og mentolcigaretter, fordi tobaksvare-direktivet skal vedtages med kvalificeret flertal i Rådet og med Europa-Parlamentet som medlovgiver, så man har ikke vetoret. Danmark skal gennemføre det direktiv, der bliver vedtaget, uanset hvordan man har stemt, og man må derfor tænke grundigt over, hvor man placerer sig i forhandlingerne, så man kan få mest mulig indflydelse – ikke bare på reglerne for snus og mentolcigaretter, men også på andre vigtige elementer. Regeringen vil f.eks. gerne bruge sin forhandlingskapital på at lette de store byrder, som forslaget pålægger producenterne af tyggetobak.

Der er mange delegerede retsakter i direktivforslaget, og regeringen er enig i, at der må luges ud i dem, så de i overensstemmelse med traktaten anvendes til at udbygge eller ændre ikkevæsentlige elementer i direktivet. En række medlemslande deler Danmarks bekymringer, og formandskabet har taget initiativ til at drøfte hver enkel delegationsbeføjelse grundigt. Sundhedsministeren forventede på den baggrund opbakning i Rådet til at nedbringe antallet af delegerede retsakter. Konkret forventede hun, at Kommissionens beføjelser til at fastsætte regler for tobaksvarepakkers form og størrelse vil udgå, ligesom beføjelserne til at indføre tekstadvarsler på røgfri tobaksprodukter og anden røgtobak end cigaretter og rulletobak. Beføjelserne til at fastsætte cigaret- og rulletobakadvarslernes format, layout, design og lignende forventede hun også vil udgå eller blive væsentligt ændret. Regeringen finder det derimod naturligt, at Kommissionen ved delegerede retsakter tillægges beføjelser til at justere selve indholdet af tekst- og billedadvarslerne. I dag kan tekst- og billedadvarslerne ændres i en komitologiprocedure.

Direktivforslaget rummer også delegerede retsakter, der bør fastholdes, fordi de – som Danmark har efterspurgt i årevis – er med til at fastsætte fælles europæiske regler for brug af tilsætningsstoffer, såsom maksimalgrænser for tilsætningsstoffer, der giver en kendetegnende aroma, og til at fastsætte grænseværdier for særlige tilsætningsstoffer, der mærkbart øger den toksiske eller vanedannende virkning. Havde Kommissionen ikke disse beføjelser, ville tiltagene kræve et nyt direktivforslag. Endelig finder regeringen de delegerede retsakter fornuftige, der vedrører Kommissionens beføjelser til at fastsætte tekniske krav til følge- og sporingssystemet. Som sagt vil ministeren vende tilbage og orientere udvalget den 7. juni 2013.

Sundhedsministeren svarede Pia Adelsteen, at regeringen arbejder for, at direktivet kun omfatter tobaksholdige produkter og dermed ikke e-cigaretter. Det vil give mulighed for at overveje, om man ønsker regulering på EU-niveau af nikotinholdige produkter og urteci-garetter. Man vil dog ikke modsætte sig en regulering af de to produktkategorier, hvis der er et bredt ønske om det i de øvrige medlemslande. Kommissionens forslag om regule-ring af e-cigaretter med nikotin minder om den danske tilgang, hvor de reguleres i hen-hold til reglerne i lægemiddelloven. Den tilgang vil man kunne acceptere, men man vil i første omgang arbejde for, at bestemmelsen udgår af forslaget.

På Merete Riisagers spørgsmål om begrundelsen for at forbyde tynde cigaretter, svarede sundhedsministeren, at forbuddet er et element i de i artikel 12 foreslåede regler om for-bud mod produktbeskrivelser og andre elementer, der anses for vildledende. Markedet for tynde cigaretter er i vækst i EU, og der udvikles løbende nye produkter med stærk appel til de helt unge. Kommissionen henviser bl.a. til, at tynde cigaretter opfattes som mindre skadelige, og at de forbindes med vægttab blandt unge. På den baggrund har Kommissi-onen lagt op til, at cigaretter under en vis diameter må anses for vildledende og dermed være omfattet af forbuddet i forslagets artikel 12. Den tilgang bakker regeringen op om.

Formanden bemærkede, at alene med sine bemærkninger om de delegerede retsakter lagde ministeren op til en interessant diskussion. Hun opfordrede udvalget til at fokusere på regeringens beslutning om ikke at lægge afgørende vægt på de nævnte punkter.

Pia Adelsteen var dybt uenig i, at mandatet var velafbalanceret. Regeringen mener mu-ligvis, man skal prioritere det ene frem for det andet i forhandlingssituationen, men for Dansk Folkeparti er alle punkterne lige vigtige. Hun takkede for ministerens svar om e-cigaretter, og ville også gerne vide, om nikotinholdige e-cigaretter vil blive forbudt.

Lene Espersen meddelte, at Det Konservative Folkeparti kun ville give mandat, hvis re-geringen lægger afgørende vægt på, at salg af løs snus og mentolcigaretter skal være tilladt. Det passer efter hendes opfattelse ikke, at det ikke kan betale sig at lægge afgø-rende vægt på noget. Hun påpegede, at Europaudvalget har givet mandat til det nuvæ-rende tobaksdirektiv på den præmis, at det ikke indebar nogen ændringer i den danske lovgivning, hvorefter nogen nu pludselig mener, det skal fortolkes anderledes. Lene Espersen mente, at ministeren og embedsmændene skal på et kæmpemæssigt argu-mentarbejde for at få overbevist de øvrige lande om, at man i Danmark må blive ved med at sælge løs snus og mentolcigaretter.

Merete Riisager præciserede sine spørgsmål: Vil regeringen modarbejde et generelt forbud mod mentolcigaretter på EU-niveau? Har regeringen dokumentation for, at cigaret-ter med aroma er særligt vanedannende eller øger sandsynligheden for opstart eller af-hængighed? Mener regeringen, at direktivets formål er at reducere forbruget af tobak – og er det EU's opgave?

Sophie Løhde meddelte, at Venstre også mener, at regeringen skal lægge afgørende vægt på at lovliggøre salg af både løs og fast snus, og på at salg af mentolcigaretter ikke forbydes.

Stine Brix tilsluttede sig det synspunkt, at der skal lægges afgørende vægt på spørgsmålene om snus og mentolcigaretter. Hun fandt det vigtigt, at mandatet afspejler Europaudvalgets udtalelse. Det er også afgørende for Enhedslisten, at Europaudvalget får løbende tilbagemeldinger.

Sundheds- og forebyggelsesministeren gentog, at regeringen ikke vil lægge afgørende vægt på de nævnte områder i forhandlingsoplægget, selv om de to tiltag selvfølgelig er vigtige. Men det er afgørende for regeringen at få størst mulig indflydelse i forhandlingerne, og man risikerer at sætte andre prioriteter på spil, hvis man lægger afgørende vægt på enkelte områder.

Sundhedsministeren mente ikke, hun havde mere at sige om den traktatkrænkelssag, Lene Espersen nævnte.

På Pia Adelsteens spørgsmål om e-cigaretter svarede hun, at forslaget i dets nuværende form tillader salg af nikotinfri e-cigaretter med en sundhedsadvarsel, mens e-cigaretter med nikotin over en fastsat grænseværdi vil kunne sælges efter at være blevet lægemiddelgodkendt. Som sagt går regeringen efter, at e-cigaretter slet ikke skal omfattes af direktivet.

Formanden konkluderede, at der ikke var opbakning til regeringens forhandlingsoplæg, idet Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten ytrede sig mod det.

Mødet sluttede kl. 14.00